

DEN *danske* STJERNE

Nummer 10 · Oktober 1969 · 118. Årgang

Det inspirerende budskab

af PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Tiden er inde for menneskene at vende deres tanker mod de lærdomme, der er blevet forkyndt af Kristus, vor Herre og Frelser, i større antal end verden hidtil har gjort, rette deres livsførelse og handlinger derefter. Medmindre mange mænd og kvinder således omvender sig i deres hjerter og deres livsførelse, vil verden fortsætte med at være i oprør, og vor nuværende kultur vil gå i opløsning.

Det er en sørgelig men almindelig kendsgerning at menneskenes hjerter i almindelighed er vendt fra Gud og ikke mod Gud. Selvforherligelse, ikke Guds herlighed, er drivkraften i de fleste menneskers liv. Mangel på ærbødighed og ydmyghed er alt for almindelig.

Verden trænger til mere gudsfrygt og mindre ugudelighed; mere selvdisciplin, mindre egenkærlighed — mere styrke til at sige med Kristus: "Fader, ske ikke min vilje — men din." (Lukas 22:42.) Kristus kom for at bringe fred. At fornægte Hans livsmønster har bragt kiv og strid. Mennesker — ikke Herren, har frembragt dødelige konflikter med efterfølgende kaos. Krige opstår på grund af ondskab og uretfærdige ledere. Ikke før friheden sejrer og der kommer en retfærdig fred, kan vi håbe på en afslutning af krig og på god forståelse mellem mennesker. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Hvad vi skal gøre. Af Præsident David O. McKay 307
Afsted til Carthage for at dø. Af Legrand L. Baker 309
Mormonbataljon Monumentet i San Diego, Californien. Af Richard J. Marshall 313
En rettesnor til at opdrage min søn efter. Af Daniel S. Hess 315
Du skal elske Herren. Af Henry D. Taylor 316
Eksemplets magt. Af Delbert L. Stapley 318
Nådige partnere. Af Lowell L. Bennion 321

Søndagsskole: Ideer og enkeltpersoner. Af Jean T. Kunz 322
Hvorledes man lærer en ung pige at blive „en rigtig kvinde". Af Albert L. Payne 325

Hjælpeforeningen: Hvad vil du jeg skal gøre? Af Afton W. Hunt 327

Ungdomssiderne: En god læretreg. Af Gary E. Baugh 328
Så få tør! Af Lynda Sue Roper 329

Børnenes sider: Markus og søslangen. Af Mabel Jones Gabbot 73
Kong Salomo. Af Dorothy O. Parker 76

Forklaring til omslaget: Om mændene fra mormonbataljonen, der gennemførte den 2000 miles lange march — bliver ofte kaldt den største march i militærhistorien — kan siges, at det var lige så meget en mission for deres Kirke, som det var en militær operation for deres land. En fornylig fuldført statue af Salt Lake billedhuggeren Edward Fraughton ærer bataljonen.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 10 · Oktober 1969
118. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Paul L. Pehrson, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Pedersen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Hvad vi skal gøre

Der findes en naturlig følelse, som får mænd og kvinder til at stræbe efter sandheden. At søge efter sandheden er et ansvar, som er pålagt menneskeheden. Men dette ansvar hviler i højere grad på de Sidste Dages Hellige end på deres medmennesker, fordi de Sidste Dages Hellige har lært den sandhed, at det evige Evangelium er blevet gengivet. Unge mænd, som efterlever Evangeliets standarder, er ædle; de beskytter kvindeligheden og nedværdiger den ikke. De bringer ikke en ung pige sorg, for de respekterer hende og giver hende lykke i stedet for sorg. I samfundet er de troværdige, hvis de bliver valgt til et embede. De vil ikke konfiskere nogen ejendom, som ikke tilhører dem, og vil ikke tilrane sig andres rettigheder.

Vi har det i vor sjæl.

Jeg tror, at vi alle bør bære det ansvar, der hviler på os, ikke blot fordi andre indtrængende op-

fordrer os til at gøre det, men fordi det er rigtigt, og vi har det i vor sjæl, at vi skal gøre det.

Vi burde være påvirket til at udføre vore personlige pligter, således som en gruppe sømænd, efter den almindelige mening, var for nogle årtier siden. Det var under propagandaen imod slaveriet. Der var indkaldt til et møde i Faneuil Hall, Boston. Det ser ud til, at disse sømænd var blevet lejet til at forstyrre mødet. Hele flokken gik derind, dansede rundt på gulvet, sang, råbte og forsøgte på enhver mulig måde at forhindre talerne i at komme til orde ved mødet. Forgæves appellerede man til dem — til deres kærlighed til friheden, til mindet om deres gamle hjem, til Massachusetts ære, altsammen anråbte man, men de fortsatte stadig med at forstyrre og nægtede at være rolige.

Pludselig rejste en mand sig, tilsyneladende en af deres egne. Et øjeblik beroliget ved hans tilsynekomst og i den tro, at de havde fundet en fører, holdt flokken inde med støjen. Manden sagde: „Kammerater, jeg ville ikke være stille, medmindre jeg havde lyst til det." Opmuntret ved hans ord brød flokken ud i højrøstet bifald, som varede nogle minutter. Da bifaldet hørte op, fordi mændene ønskede at høre mere, fortsatte manden: "Nej, jeg ville ikke være rolig, hvis jeg ikke havde lyst til det, men hvis jeg var jer, ville jeg have lyst til det, ikke på grund af mindet om denne sal, ikke til ære for Massachusetts, ikke blot af loyalitet med dens regering, men fordi I er mænd; og hæderlige mænd forsvarer friheden til ret, retfærdighed og til at tale frit." De blev rolige, deres mandighed var blevet påvirket! Vi bør beslutte os til at udføre vore personlige pligter, ikke fordi andre påvirker os til at gøre det, men fordi vi har det i vor sjæl at gøre det rette.

Gå på den snævre sti

Hvis samvittigheden siger til mig, at det er det rigtige at gå ad en bestemt linie, er jeg ikke sand imod mig selv, hvis jeg ikke følger den. Åh, jeg ved at vi bliver behersket af vore svagheder og af ydre påvirkninger, men det er vor pligt at vandre ad den lige og snævre sti, når vi skal udføre alle vore pligter!

Hver gang vi har en mulighed og undlader at leve op til den sandhed, som ligger i os, hver gang vi undlader at udtrykke en god tanke, hver gang vi undlader at udføre en god gerning, svækker vi os selv og gør det vanskeligere at udtrykke den tanke eller udføre den gerning i fremtiden. Hver gang vi udfører en god gerning, hver gang vi giver udtryk for en ædel følelse, gør vi det lettere at udføre den gerning eller give udtryk for den følelse en anden gang.

Gud har velsignet os med kundskab om sandheden; men kundskab om sandheden er ikke nok, medmindre man giver udtryk for den, medmindre den bringer andre til samme kundskab. Ansvaret for at forkynde Evangeliet og bringe lykke til verden bør hvile på hvert enkelt medlem af Kirken! Hvis hvert medlem var en missionær og bragte dette budskab om lykke til andre, hvilket vidunderligt missionærsystem ville vi så ikke have, og hvilke strålende sandheder kunne vi da ikke bringe til andre!

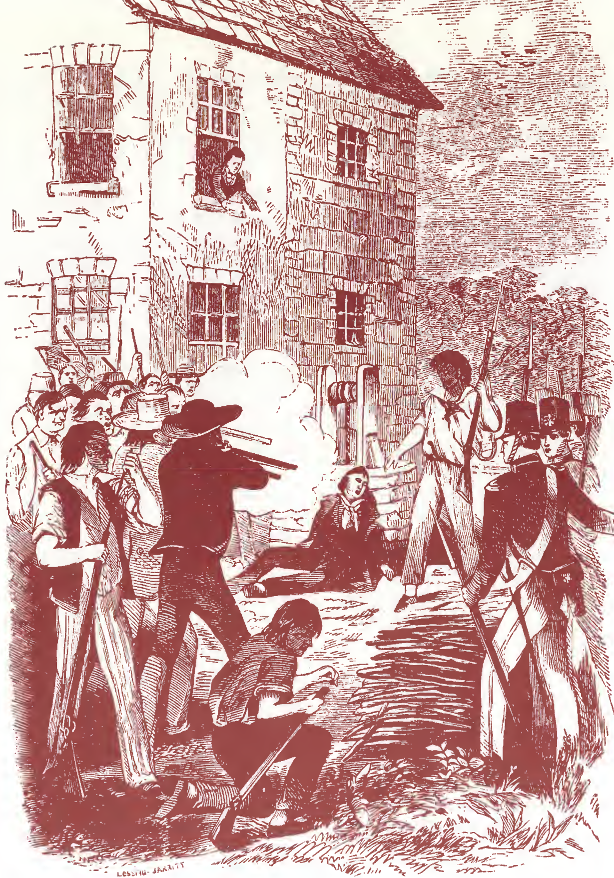
Absolut hengivenhed

Der er to vigtige ting, som følger med dette ansvar. Først og fremmest personlig lydighed mod Kirkens standarder. Der er altid anledning til at foregå med et godt eksempel.

Vi kan ganske afgjort ikke være repræsentanter for Sandheden, medmindre vi virkelig opretholder Kirkens standarder. Det er blot en enkel udtalelse, som ikke behøver nogen forklaring. Hvis du har en repræsentant i din forretning, og han ikke vil holde sig til dine regler og prøve på effektiv måde at repræsentere dine varer, vil du ikke beholde ham ret længe som din repræsentant. Jeg gad vide, om Herren ville beholde os, hvis vi ikke opretholder Hans Evangeliums standarder. Det betyder ren levevis, hvad der er et stort ansvar.

Det andet og større ansvar er at sætte pligten over alle andre interesser. Vor kærlighed til Gud bør være det første og største; vi bør yde Kristus og Sandheden vor allerstørste kærlighed og hengivenhed. Dette betyder ikke, at vi skal forsømme vor hustru, vore børn, vor moder. Vi har Kristus som eksempel; Han gjorde det ikke. Vi ved, at Hans sidste tanker på korset var hos Hans moder, for Han sagde: "Kvinde! se, det er din søn. Derpå siger Han til disciplen: Se, det er din moder. Og fra den time tog disciplen hende hjem til sit." (Johs. 19:26—27) Det er eksemplet!

Synden skal fjernes fra menneskenes sjæle. Kan I, mine brødre og søstre og venner, nævne nogen måde hvorpå denne fjernelse kan finde sted undtagen gennem Jesu Kristi Evangelium? Jeg ved, at der ikke findes nogen anden måde! Og dette ansvar er lagt på hver eneste mand, hver eneste kvinde, hver eneste dreng og pige i denne Kirke. Bliv ikke modløs, hvis du ikke bliver kaldet til at lede. Der er noget arbejde, som du skal gøre. "Lad nu derfor hver mand lære sin pligt" og virke med al flid ved udførelsen af den pligt. Hvad det end er, så gør det godt, så vil du vinde lykke og Herrens velsignelser. (Se Lære og Pagter 107:99.)

Afsted til Carthage for at dø

AF LEGRAND L. BAKER

Halvandet år før sin død holdt Joseph Smith en offentlig tale, hvori han sagde:

„Jeg ved, hvad jeg siger: Jeg forstår min mission og hvad jeg har at gøre. Gud den Almægtige er mit skjold, og hvad kan mennesket gøre, hvis Gud er min ven? Jeg vil ikke blive ofret, før min tid kommer; og så vil jeg gøre det frivilligt."

Nogle måneder senere sagde han endnu tydeligere: „... Jeg profeterer, at de vil aldrig have magt til at dræbe mig, før mit værk er fuldført, og jeg er rede til at dø."

Det er vanskeligt at sige nøjagtigt, hvornår Joseph Smith forstod, at han ville sætte kronen på sin mission ved at besegle sit vidnesbyrd med sit eget blod, men han kan måske have vidst det — og samtykket i det — før han fuldførte oversættelsen af Mormons Bog. (L&P 5:22.) Hans beretning om Moronis første besøg siger ikke, om

han fik at vide, hvad det hele indebar, at hans navn skulle kendes på godt og ondt, og heller ikke hans dagbog antyder, at han standsede op og spekulerede, da han oversatte den del af Mormons Bog, hvor han profetisk blev kaldt ved navn: „. . . og de, der søger at tilintetgøre ham, skal beskæmmes." (2 Nephi 3:14.)

Der kunne ganske bestemt ikke have været nogen tvivl i hans sind om, at nogen ville „søge at tilintetgøre ham". Hans moders historie fortæller om mange, som stræbte ham efter livet, og hans dagbog er fuld af beretninger om mordforsøg på ham.

Ved en af disse lejligheder skaffede Joseph sig om natten, midt i vinterens hjerte, en vogn og flygtede fra Kirtland, Ohio. Han og de, som var med ham, blev forfulgt af en pøbelhob, som var fast besluttet på at dræbe ham.

„Vejret var overordentlig koldt, vi var sommetider nødt til at skjule os i vore vogne for at undgå at blive grebet af vore forfølgere, som vedblev at forfølge os mere end to hundrede miles fra Kirtland, bevæbnet med pistoler og geværer, for at stræbe os efter livet. De krydsede ofte vort spor, to gange var de i de huse, hvor vi standsede op, én gang overnattede vi i samme hus som dem, med kun en skillevæg imellem os, og hørte deres eder og forbandelser og trusler imod os, hvis de kunne fange os. Og senere på aftenen kom de ind i vort værelse og undersøgte os, men kom til det resultat, at vi ikke var de rigtige mænd. Til andre tider gik vi forbi dem på gaden og stirrede på dem, og de på os, men de genkendte os ikke."

Til sidst mistede banden håbet om at finde Profeten og vendte tilbage til Kirtland. Joseph drog til staten Missouri. Mindre end et år senere stod Profeten over for en anden bande, idet han ved forræderi var blevet overgivet i deres hænder. Banden afholdt en illegal krigsret og dømte ham til at blive skudt næste morgen. Da det fastsatte tidspunkt kom, blev henrettelsen udsat. Profeten og hans venner kom ikke for henrettelsespeletonen. Banden sparede deres liv, men tillod sig den spot at jage mormonerne fra fængsel til fængsel, hvor man kunne spotte, fremvise og spytte på fangerne. Joseph og hans venner var tvunget til at udholde dette frygtelige mareridt i Liberty Fængslet hele vinteren, før de fik lov til at undslippe.

Attentaterne imod hans liv fortsatte, nogle af dem endog iscenesat af medlemmer og tidligere medlemmer af Kirken, som var blevet bitre. Der fortælles om et tilfælde med en ung mand, som arbejdede for William Law og hvis pligt det var at holde Law's pistol i god stand. Den unge mand, som hørte Law planlægge at skyde Profeten, „klædte sig på og skyndte sig afsted til Profetens hjem og fortalte ham alt hvad han havde set og hørt og spurgte Profeten, hvad han skulle gøre. Profeten sagde til ham, at han skulle gøre, som hans arbejdsgiver forlangte og formanede ham til at lade pistolen godt. Han sagde til den unge mand, at de ikke kunne gøre ham fortræd, før hans time var kommet. Den unge mand gjorde som det blev forlangt. Den næste morgen bad Mr. Law ham om at rense, smøre og lade seksløberen, og det blev trofast gjort, således som Profeten havde rådet ham til. Da lejligheden kom, sigtede Law på Profeten med pistolen i den hensigt at dræbe ham. Han trykkede på aftrækkeren, men revolveren klikkede, og det samme gjorde den alle de andre fem gange, han trykkede på aftrækkeren. Han bandede, da skuddene ikke gik af, og bebrejdede den unge mand, at han ikke havde ladet våbnet ordentligt. Den unge mand svarede, at han havde gjort det så godt han formåede. Law sigtede derefter på en pæl, og alle seks skud gik af."

Det var endnu ikke Joseph Smiths tid til at dø.

Men indtrykket af, hvad der skulle komme, tyngede på Profetens sind, og han begyndte at gribe til bestemte handlinger for at forberede sig på det.

Et af de vigtigste spørgsmål han skulle tage stilling til, var ledelsen: hvem ville have ansvaret for at lede Kirken, efter at Profeten var død? Det var Hyrum Smiths ret, da han var assisterende præsident for Kirken. I denne stilling (som oprindelig havde været Oliver Cowderys) holdt han i forening med sin broder alle præsidentskabets nøgler og kræfter. I overensstemmelse med denne ret „ordinerede" Profeten Hyrum Smith til at efterfølge ham som Præsident for Kirken. Derefter bad han Hyrum om at tage sin (Hyrums) familie med sig og forlade Nauvoo, indtil faren var drevet over. Men den assisterende præsident var klar over, at en del af hans ansvar var at besegle sit blod — fælles — med Profetens. Tilsyneladende kunne han vælge: enten kunne han følge efter sin broder som Præsident for Kirken, eller han kunne drage til Carthage, og derved gøre sit vidnesbyrd lige så bindende over for verden som Profetens, ved at besegle dette vidnesbyrd med sit eget blod. Han valgte at drage med til Carthage. De Tolv Apostles Råd var den naturlige efterfølger.

„I måneder før sin død" havde Joseph Smith været „fuldstændig klar over", at De Tolv ville overtage ledelsen af Kirken. For at forberede dem til denne pligt havde han „stået foran De Tolv dag efter dag, iklædt Guds ånd og kraft, og instrueret dem angående Guds orakler, i det mønster der hørte himlen til, i rigets nøgler, Præstedømmets magt, og i kundskaben om tidernes fyldes sidste forvaltning."

Ikke alene havde De Tolv brug for hans undervisning, men Kirken som et hele behøvede også betydelig instruktion, før nøglerne kunne overdrages fra Joseph til apostlene. For eksempel var Profeten tilsyneladende måneder før sin død klar over, at Kirken ville drage mod vest. Profeten ønskede, at Kirkens medlemmer skulle forstå, at denne projekterede flytning mod vest var en del af planen og ikke en inkonsekvent forandring, der stammede fra Brigham Young og hans medarbejdere.

Derfor greb Profeten enhver anledning til at forberede medlemmerne på denne flytning. Han organiserede en opdagelsesekspedition, der skulle drage mod vest og finde et sted, hvor de Hellige kunne bosætte sig. Men i stedet for at sende ekspeditionens medlemmer afsted, lod han dem blive i Nauvoo og foretage et grundigt studium af de ting, man allerede vidste om Rockey Mountain-egnen. Han tegnede også et kort over den rute de Hellige kunne tænke sig at følge på deres rejse mod vest. Kopier af dette kort blev efter sigende brugt både af Brigham Young og af medlemmer af Mormon-Bataljonen.

Profeten organiserede også det politiske system, som Kirkens medlemmer kunne styres efter i Vesten. På den tid gjorde Mexico krav på området ved Great Basin, og det var derfor ikke inden for De Forenede Staters jurisdiktion. Den organisation han oprettede, og som De Tolvs Råd var en del af, blev kaldt De Halvtreds' Råd, og det virkede som regeringens repræsentant og ledede emigrationen og kolonisationen af Kirkens medlemmer mod vest.

Efter at Joseph Smith havde organiseret Kirken, så den kunne fungere på rette måde uden enten ham selv eller Hyrum Smith ved roret, kaldte han lederne sammen for at give dem de sidste instruktioner. Wilford Woodruff og Benjamin F. Johnson beskrev dette møde på følgende måde:

„Den sidste tale, som Joseph Smith holdt for De Tolvs Råd, var i en bygning i Nauvoo, og det var en sådan tale, som jeg aldrig før har hørt af noget dødeligt menneske, hverken før eller siden. Han var iklædt Guds Ånd og magt. Hans ansigt var klart som rav. Værelset var som fyldt med fortærende ild. Han stod i tre timer på sine fødder. Han sagde: ‚I, Guds Lams apostle, er blevet valgt til at udføre Herrens hensigter på jorden. Jeg har nu, som Profet, Seer og Åbenbarer, stående i spidsen for denne forvaltning, modtaget enhver nøgle, enhver ordinanse, ethvert princip og ethvert Præstedømme, som hører til denne tidernes fyldes sidste forvaltning. Og jeg har beseglet alle disse ting på jeres hoveder.'

‚Og i Herrens navn ryster jeg nu det ansvar fra mine skuldre at bringe Guds Rige ud til hele verden, og her og nu sætter jeg dette ansvar, med alle de nøgler, kræfter og privilegier, som hører dertil, på jeres, De Tolv Apostles skuldre . . .'"

For så vidt nu angår Evangeliets gengivelse og Kirkens oprettelse havde Profeten tilsyneladende fuldført alt hvad der var forlangt han skulle gøre, undtagen at besegle sit vidnesbyrd — og han var rede til at gøre dette.

Det er vanskeligt at vide, hvorledes Joseph Smiths følelser så var. Han vidste, og sagde det senere, „at han måtte dø". Han ønskede at blive hos sine venner, og dog længtes han efter hvile. Benjamin F. Johnson fortalte, at kort tid før Profeten døde, kom han til broder Johnsons hjem og „med et dybt åndedrag, som tegn på træthed, sank han tungt ned i en stol og sagde: ‚Å, jeg bliver så træt og udkørt, så jeg til tider næsten længes efter hvilen', og derefter gik han over til ganske kort at berette om nogle af de mest bevægende begivenheder under hans arbejde, lidelser og ofre, og derefter sagde han: ‚Jeg er ved at blive træt og ville gerne gå ind til min hvile. Hans ord og tonefald rørte og chokerede mig og gennemtrængte som en pil mit håb om, at han endnu længe ville være sammen med os, og jeg sagde, som med hjertet fuldt af tårer: ‚Åh, Joseph, hvad skulle vi, som et folk, gøre uden dig, og hvad ville der blive af det store Sidste-Dages værk, hvis du forlader os?' Han så mine følelser og blev bevæget, og som svar sagde han: ‚Benjamin, jeg vil

ikke være langt væk fra jer, og selv om jeg var på den anden side af sløret, ville jeg stadig arbejde sammen med jer, og med endnu større magt til at rulle dette rige fremad.'"

I mellemtiden havde en sammensværgelse mod Profetens liv udviklet sig. Omkring to hundrede af Profetens fjender var organiseret i en hemmelig bande, som havde svoret den ed, at de ville vie deres liv, deres frihed, deres indflydelse og alt andet „til ødelæggelsen af Joseph Smith og hans parti."

Profeten blev holdt à jour om denne sammensværgelse af sine venner, men tilsyneladende vidste han, hvad hans fjender ville gøre, endnu før de handlede. For at fremme deres hensigter, oprettede de en avis, Nauvoo Expositor. I det første nummer, som søgte at „udstille" Profeten, kombinerede de sammensvorne forvanskede dele af nogle af åbenbaringerne med opdigtede historier, der var utroligt hæslige og smudsige. Byrådet, under major Joseph Smith, erklærede avisen for en offentlig skamplet og fik trykkeriet ødelagt. De sammensvorne

---

„Se, mange er kaldede, men få er udvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt?

Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie:

At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.

At de kan overdrages os, er sandt; men om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte.

Se, førend han ved af det, er han overladt til sig selv, til at stampe imod brodden, forfølge de hellige og stride mod Gud.

Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det ligger i næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed, så snart de formoder, de har fået en smule myndighed, da straks begynde at udøve uretfærdigt herredømme.

Derfor er mange kaldede, men få udvalgt.

(L&P 121:34-40)

hævdede derefter, at deres forfatningsmæssige ret til pressefrihed var blevet krænket. De påkaldte statens befolkning og dens guvernør over for Joseph Smiths forbrydelser, og en pøbelhob, under ledelse af statens milits, begyndte at samles, parat til at angribe byen Nauvoo.

Den 22. juni 1844 skrev Joseph sin sidste indførsel i sin dagbog:

„Jeg sagde til Stephen Markham, at hvis jeg og Hyrum nogensinde blev pågrebet igen, ville vi blive myrdet, ellers har jeg ikke været en Guds profet. Jeg ønsker at Hyrum skal leve for at hævne mit blod, men han er besluttet på ikke at forlade mig."

Profeten vidste tilsyneladende, at han ville blive „pågrebet igen", men tilsyneladende vidste han også, at han på en måde havde kontrol over situationen, og at han, og ikke pøbelhoben, ville afgøre de omstændigheder, hvorunder han ville falde i deres hænder.

Han havde allerede foretaget mange af de nødvendige ting, der måtte ordnes før hans død. To dage før han havde skrevet den sidste bemærkning i sin dagbog, havde han skrevet til De Tolv Apostle, som han tidligere havde sendt mod øst på en politisk mission, og instrueret dem om øjeblikkeligt at vende tilbage til Nauvoo.

Øverst i Profetens sind lå hans ønske om at holde pøbelhoben ude fra Nauvoo. Da der kom nyheder om, at en pøbelhær nærmede sig byen, meddelte Profeten, at han og hans broder Hyrum ville sejle over Mississippi og drage mod vest. Han forsikrede sine venner om, at pøbelhoben, når de opdagede at han ikke var der, ville drage bort uden at gøre byen skade. Derfor sejlede Joseph og Hyrum over floden, og som det var blevet lovet, drog pøbelhoben, da den kom til byen den næste morgen og opdagede at Profeten var borte, „øjeblikkelig" bort.

De to brødre var derefter begge fri. De var ude af deres fjenders greb, og kunne være draget vestpå, hvis de havde valgt det. Men de valgte i stedet at „se tingene an" (dette var Hyrums ord, men Joseph havde også engang brugt denne sætning, da han hentydede til sin forestående martyrdød). Det var på vej til Carthage, at Profeten sagde:

„Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighed er uplettet for Gud og alle mennesker. JEG SKAL DØ USKYLDIG, OG DET SKAL SIGES OM MIG: HAN BLEV MYRDET MED KOLDT BLOD." (L&P 135:4.)

Nogle få dage senere, medens han var i Carthage fængslet, skrev han til sin hustru „. . . Jeg finder mig tålmodigt i min skæbne, for jeg ved, at jeg er retfærdiggjort og har gjort det bedste der kunne gøres. Overbring mine kærligste hilsener til børnene og alle mine venner . . ."

Da det sidste øjeblik kom — medens pøbelhoben dundrede på dørene til fængslet og Hyrum lå død på gulvet — vendte Profeten „sig roligt fra døren, lod sin pistol falde på gulvet, og sprang op i vinduet, da to kugler gennemborede ham fra døren, og en gik gennem hans bryst udefra, og han faldt i hænderne på sine fjender, idet han udbrød: ‚O, Herre, min Gud!'"

„Arveladerne er nu døde, og deres testamente er i kraft." (L&P 135:5.)

Mormonbataljon Monumentet i San Diego, Californien

Af Richard J. Marshall

I sommer bliver byen San Diego i Californien 200 år. Som deltager ved højtideligholdelsen af denne historiske milepæl, har foreningen „Sons of Pioneers" gjort det muligt at skabe endnu et stykke mormonkunst: En kæmpestatue til minde om mormonbataljonen, en ca. 2,90m høj soldaterskikkelse på march med sin oppakning på ryggen, riflen over skulderen og en Mormons Bog knuget i sin venstre hånd.

Dette monument blev skabt i Salt Lake City af mormonkunstneren Ed Fraugthon, og er fornylig blevet udført i bronce i Firenze i Italien, Det vil blive overdraget San Diegos myndigheder og blive opstillet i en park som et minde om den strålende indsats, der blev ydet til missionen i San Diego, medens bataljonen var stationeret der i 1847—48.

Sendt dertil for at sikre Californien under krigen med Mexico, var mormonofficererne ikke blot optaget af militære pligter; de satte deres tropper til at bygge huse, grave brønde, lave hegnspæle etc. Som et af resultaterne byggede bataljonen det første teglværk i Californien og anvendte murstenene til at bygge et stort rådhus og en skole. Da disse bemærkelsesværdige bygninger var færdige, foranstaltede borgerne en fest og en stor parade.

En historiker fra den tid skriver: „Ved siden af disse arbejder udførte Mormonerne meget tømrerarbejde for befolkningen i San Diego, og den fremgangsmåde, de fulgte, sikrede mange venner, og da de rejste derfra, rejste de til almindelig beklagelse."

En af bataljonens medlemmer, Henry G. Boyle, der skriver om deres arbejde, siger: „Jeg tror næsten, at jeg hvidtede hele San Diego. Vi lavede smedearbejde, byggede et bageri, fremstillede og reparerede vogne. Kort sagt vi gjorde alt for at gavne os selv såvel som indbyggerne. Indbyggerne blev så fast knyttet til os, at før tiden for vor afrejse var udløbet udfærdigede de en erklæring til guvernøren om at bruge sin inflydelse for at beholde os i tjenesten. Erklæringen var underskrevet alle indbyggerne i San Diego.

Gips reproduktion klar til afsendelse til et støberi i Firence, Italien

En stor del af bataljonen forlod San Diego efter tre måneders, hårdt arbejde, forflyttet til San Barnardino, hvor deres hovedopgave var at bevogte Cajon passet i Sierra Nevada bjergene og sikre passagen mod fjendtlige indianere. Men andre forblev til marts 1848, da kaptajn Boyle og Orrin Rockwell (der var kommet fra Salt Lake City vinteren forud) førte dem tilbage til Utah og afstak den første vej fra Sydcalifornien til Utah.

De fleste af soldaterne, der startede mod Utah i 1847, marcherede op langs Californiens kyst til Sacramento, hvor de fandt midlertidig beskæftigelse hos kaptajn John A. Sutter (en amerikansk opdagelsesrejsende). Disse tidligere bataljonmedlemmer, der havde tjent 7 dollars om måneden, medens de havde været i den amerikanske regerings tjeneste, indvilligede i at grave render til Sutters vandmølle.

Daniel Tyler, bataljonens officielle historiker på den lange vandring, tilskriver sine våbenfæller anerkendelse for opdagelse af guld og skriver: „Det kan virkelig siges, at Mormonernes arbejde startede en udvikling af en af de største rigdomskilder til vor nations velstand." Han beretter, at den 24 januar 1848 eller der omkring, blev vandet ledet ind i vandrenden til møllen ... med et stort fald vaskede det et hul ud i nærheden af bygningens fundament. Tilsynsførende Marshall steg ned for at konstatere hvilken virkning vandet havde forårsaget. Ved undersøgelsen faldt hans blik på gult skinnende metal, som han samlede op. En analyse viste, at det var guld.

Men Brigham Young havde bedt bataljonens medlemmer om at slutte sig til ham og deres familier i den store Saltsødal, og det gjorde de. Alle med undtagelse af nogle ganske få, forlod guldfelterne for at opdyrke jorden sammen med de Hellige og broder Brigham.

San Diego Monumentet gengiver dette stilfærdige mod og denne hengivenhed. Foruden Mormons Bog i hånden, bar den solbrændte soldat også Bibelen i sin oppakning, som de var blevet instrueret om af Brigham Young, der havde virket som rekruteringssergent med Willard Richards som skriver, for at stille de 500 frivillige, der blev ansøgt om fra Kirken og regeringen.

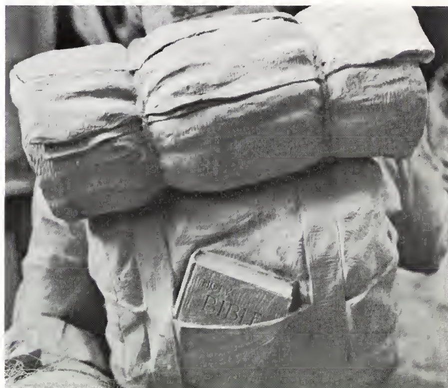
Det var en usædvanlig soldaterstyrke, og Brigham Young havde instrueret deres kaptajner om at være som fædre for deres afdelinger og udfylde deres stillinger med Præstedømmets magt og indflydelse. Han havde lovet dem magten til at bevare deres liv og deres fællers liv og overvinde trængsler. Han havde tilrådet dem at holde sig pæne og rene, at være moralsk rene, venlige og høflige, og banden kunne ikke tillades. Og tilsidst havde han lovet dem, at uanset hvor de blev sendt hen, „ville det næste tempel blive bygget i Rocky Mountains. Den store Saltsødal er stedet til at bygge templer, og det skal blive en fæstning for de Hellige mod pøbelen."

Under deres trættende rejse og gennem deres arbejde i San Diego, var de standhaftige i deres tro på, at de skulle møde deres familie og venner i den store dal. Til trods for guldets dragen i Sacramento, hjalp præsident Youngs råd og løfte dem til bestandig at holde fast ved deres mål igen at forenes med de Hellige.

Det var i San Diego at deres leder oberst P. St.

Hånd, der griber om Mormons Bog

Gips reproduktion af oppakningen

Man tilføjer gips for at give den flexible gummiform stivhed

Cooke, der ikke var medlem, men meget afholdt af bataljonen, skrev for Amerikas historiske arkiver og gav sin hyldest til den usædvanlige styrke. Efter at have berettet at de lige havde afsluttet en march på over 2000 miles, sagde han: „Historien kan forgæves lede efter en lignende march; ni tiendedele af den foregik gennem et vildnis hvor der ikke voksede andet end buskads og kun levede vilde dyr, eller gennem ørkener, hvor der på grund af den stærke hede ikke fandtes en levende skabning. Der havde vi udført det næsten håbløse arbejde at grave brønde, som fremtidige rejsende kunne glæde sig over. Uden en erfaren fører har vi vovet os ud i vejløse prærier, hvor der ikke fandtes vand på adskillige dagsmarcher. Med brækjern og hakke i hånden har vi banet os vej over bjerge, hugget passager gennem kløfter snævrere end vore vogne. Medens vi således marcherede halvnøgne og på knappe madrationer, havde vi opdaget og banet en vej af stor værdi for vort land . . ."

Tidligere er der ydet hyldest til mormonbataljonens bedrifter i adskillige af de sydvestlige egne; nu er det San Diego, der ærer disse virksomme soldater for deres kortvarige ophold i deres by; de arbejdede hårdt for at forbedre tingene, som de fandt dem, og derefter ilede de videre til de høje bjerges vildnis i Utah.

I vore dage med væbnede optøjer og militære konflikter, står denne statue i bronce som et stumt vidnesbyrd om personlig offervilje til andre soldater i andre tider, ubønhørlig på march for at tjene Gud og Nationen.

. . . jeg finder, De har fuldstændig ret,
At verden er fordærvet og lumpen og slet,
At menneskene ledes af lav egoisme
Og håner lov og ret med den plumpeste kynisme.
Men skal man derfor verden og alt dens væsen fly
Og søge mod dens slethed i ensomheden ly?
Er det da ej i sådanne tider, man bør øve
Sin filosofi og sætte den på prøve?
Har ikke netop dyden sin rette kampplads her?

Moliere
(1622-1673)

EN RETTESNOR TIL AT OPDRAGE MIN SØN EFTER

AF DANIEL S. HESS

Jeg vil ikke bruge fysisk straf for at irettesætte min søn Stephen.

Livets største forbilleder når man gennem kærlighed, ikke ved tvang eller magt.

Jeg vil opmuntre og behandle ham med samme respekt, som jeg ville gøre overfor en voksen.

Jeg vil ikke ringeagte eller tage modet fra ham ved en negativ holdning.

Jeg vil skabe en positiv holdning ved kærlighed og påskønnelse.

Jeg vil huske på, at mange af hans kræfter går til hans fysiske vækst.

Jeg vil opfriske min erindring om min egen barndom og huske den taknemlighed, jeg følte overfor dem, der viste tålmodighed og forståelse, da jeg var ung.

Fordi jeg er hans far, vil jeg altid lede mig selv ved passende opførsel og respekt overfor ham. Jeg bør gøre mig klart, at han er ung, og at der er mange ting, han ikke forstår.

Jeg vil huske, at eksempel er den bedste lærer. Er mine tanker og handlinger af en sådan art, at jeg ville ønske, at han ville efterligne mig?

Min succes vil for en stor del være afhængig af min holdning overfor ham, at påtage mig det ansvar, der er lagt på mine skuldre som hans far. Såkaldt verdslig berømmelse forsvinder ved døden, men lykken som forældre vedrører direkte og inddirekte en mangfoldighed af ånder i denne tilværelse og i evigheden.

Jeg vil altid prøve på at huske, at han er det mest værdifulde af alle ting på jorden, en evig ånd iklædt et dødeligt legeme og overgivet i min varetægt.

Ældste Henry D. Taylor.
assistent til de Tolv Apostles Råd.

Du skal elske Herren

(Denne tale blev givet ved Generalkonferencen, april 1969)

Kirken har, lige fra dens begyndelse, lagt vægt på vigtigheden af hjemmet. Vore hjem skal være himlen her på jorden. Der hvor kærlighed er til stede i hjemmene, kan og vil det være et lykkeligt hjem.

Da Frelseren var her for at fuldføre sin jordiske mission, lagde Han stor vægt på kærlighedsprincippet. En gang kom en lovkyndig mand hen til Jesus og spurgte Ham: „Mester, hvilket bud i loven er det største?" Han svarede ham: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det første og største bud. Der er et andet, som er dette ligt: ‚Du skal elske din næste som dig selv. På disse to bud hviler loven og profeterne'." (Matt. 22:36-40)

Ved en anden lejlighed belærte Herren os om at foruden at elske Gud, vor himmelske Fader, og vor næste, skulle vi også elske vore fjender. Med vore menneskelige skrøbeligheder og fordomme bliver dette virkelig en udfordring. Her er Herren råd: „... elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer, og bed for dem, som forfølger jer." (Matt. 5:44)

En amerikansk statsmand sagde engang: „Udslet dine fjender ved at blive ven med dem."

En anden har sagt: „Du bør være venlig overfor dine fjender, for uden dig ville de ikke være fjender."

Herren har givet strenge påbud til mænd angående deres hustruer. Her er budet: „Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden." (L.&P. 42:22)

Betragt nu et andet stadium af denne dyd — kærlighed — og dets forbindelse med næstekærlighed. Kærlighed og næstekærlighed synes i nogle henseender ligefrem at være enstydende. Profeten Moroni gjorde dette klart, da han citerede sin fader, Mormon: „... dersom I ikke har kærlighed, er I intet ... Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig, og den som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel. (Moroni 7:46-47)

Næstekærlighed skulle ikke blot betyde sand kærlighed til Ham og Hans kærlighed til os.

Frelseren har vist os, at Hans ord angående kærlighed ikke er tomme ord, for Han har vist sin kærlighed til os ved villigt at give sit liv, for at gøre det muligt for os at modtage frelse gennem Hans soning og opnå ophøjelse gennem lydighed mod Hans befalinger. Hans soning gav betydning til Hans lære om, at „større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner." (Johs. 15:13.) Intet menneske ville frivilligt give sit liv for en ven uden virkelig at elske ham.

Herren lagde selv vægt på disse ord: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer skal I elske hverandre." (Johs. 13:34)

En ung, ensom student fra Persien var i München i Tyskland, hvor han kæmpede for at finde en mening med livet. Han var meget foruroliget over materialismen og egoismen, som syntes at fylde hele verden, og særlig efterkrigstidens Europa. En dag bankede det på døren, og to ydmyge Mormonældster stod foran ham. Han var overhovedet ikke interesseret i religion. I virkeligheden fyldte kynisme og tvivl hans sjæl så meget, at han næsten var oberbevist om, at der ingen Gud fandtes, og at der ikke rigtig var nogen mening med livet. Det eneste, der interesserede ham ved disse to unge mænd, var deres engelske accent. Han beherskede fire sprog — men engelsk var ikke blandt dem.

Han inviterede dem ind, men da de begyndte at fortælle om deres budskab, sagde han advarende: „Jeg ønsker ikke at høre om jeres Gud, jeg er heller ikke interesseret i at høre hvordan jeres religion startede. Jeg ønsker blot at høre en ting: ‚Hvad gør jeres medlemmer for hinanden?'" Han ventede og et tvivlende udtryk lagde sig over hans mørke træk, da ældsterne vekslede blikke.

Endelig sagde den ene af missionærerne blidt: „Alt. Vi holder meget af hinanden." Han kunne ikke have sagt noget som helst andet, der ville have gjort større indtryk på denne unge perser, for den Helligånd bar vidnesbyrd til hans sjæl, at disse missionærer var sande Guds tjenere. Kort tid efter blev han døbt, og for øjeblikket opholder han sig her i landet for at modtage sin doktergrad ved et af vore universiteter — alt dette fordi en missionær udtrykte denne enkle sandhed: „Vi holder meget af hinanden."

I realiteten fortæller alle religioner, at vi bør vise kærlighed mod hinanden, men den genoprettede kirke fortæller os, hvordan vi skal vise kærlighed mod hinanden. Hjemmelærernes inspirerende besøg, det inspirerende velfærdsprogram, det uselviske arbejde, der udføres i templerne, og det verdensomspændende missionærarbejde viser på en meget jævn måde Frelserens lære angående: „Du skal elske din næste som dig selv." (Matt. 22:39)

Specielt omkring denne påskehøjtid mindes vi vor Forløsers offer og indrømmer med et taknemmeligt hjerte vor gæld til Ham.

I stor taknemmelighed for vor Frelsers soning, har vor himmelske Fader vist sin store kærlighed til os, Hans børn. En profet har sagt det tydeligt i dette udsagn: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Johs. 3:16)

Hvorledes viser vi vor kærlighed til vor himmelske Fader, og vor kærlighed og påskønnelse til vor Frelser? Herren har givet os nøglen til dette. Lyt til Hans formaning: „Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud." (L&P 42:29 Kursiv tilføjet)

Kærlighed er et evigt princip, en varig kraft. Den fungerede før dette jordeliv og vil fortsætte med at gøre det gennem evighederne. Præsident McKay har gjort det klart i denne vidunderlige udtalelse: „Kærlighed er den menneskelige sjæls mest guddommelige kendetegn, og hvis du accepterer sjælens udødelighed, så tror du på at personlighed vedvarer efter døden. Så må du også tro, at kærligheden lever."

Men kærlighed er en dyd, som kan mistes. Den kan visne og dø som et resultat af forsømmelse og ligegyldighed. Således har Præsident McKay udtrykt det i følgende ord: „Kærlighed skal have føde . . . kærlighed skal have næring, kærlighed kan langsomt dræbes rent åndeligt på samme måde legemet kan sulte, når det ikke bliver tilført næringsmidler.

Mange af de større sygdomme og forstyrrelser som plager menneskeheden i denne vor usikre verden i dag, og som er skyld i at mennesker er ulykkelige, ville forsvinde, hvis kærlighedens princip blev klargjort og efterlevet.

Hvis vi ville elske Herren vor Gud og vise denne kærlighed ved at efterleve Hans befalinger, så ville vi være lovlydige borgere, og der ville ikke være behov for retsale eller fængsler.

Hvis vi ville elske hinanden og vor næste som vi elsker os selv, så ville det ikke være nødvendigt at holde møder og konferencer bag pigtrådshegn og under beskyttelse af bevæbnede vagter.

Hvis vi virkelig elsker dem, som forfølger os, så ville de ikke længere være fjender, men venner, og der ville ikke være krige eller blodsudgydelser.

Hvis mænd elskede deres hustruer, hustruerne elskede deres mænd, forældre elskede og forstod deres børn, og børn elskede og respekterede deres forældre, så ville der ikke være vantro og utroskab, ingen skænderi eller uenighed mellem mennesker; skilsmisser, ungdomskriminalitet, opløste hjem og ungdommens skuffelser ville blive fjernet, og andre sociale, moralske og økonomiske problemer ville være løst. Der ville være fred på jorden.

General Eisenhower var en mand, som ikke blot nøjedes med at udtrykke sin kærlighed, men også brugte den til at hjælpe andre. Blandt hans sidste udtalelser var disse: „Jeg har altid elsket min hustru, jeg har altid elsket mine børn, jeg har altid elsket mine børnebørn og jeg har altid elsket mit land.

For nogle år siden sagde Præsident McKay til brødrene, som var forsamlet i denne bygning, at hvis blot 9000 bærere af Præstedømmet ville gå ud og fuldt leve efter Herrens bud, så ville de have magt til at forandre verden. Dette tror jeg på. Jeg trør også, at dersom I, der er her, og I, som ser og lytter til dette gennem radio og fjernsyn ville efterleve kærlighedens princip fuldt ud — og der findes intet større princip — så ville vi have magt til at forandre vore liv, vore hjem, vort nabolag, denne nation og muligvis hele verden, gennem ordene i den gribende sang: „Lad der være fred på jorden, og lad den begynde med mig." Vi har magt til at forandre vort liv og vore omgivelser ved først at erkende vor egen værdi og elske og vurdere os selv, og derefter elske dem, som vi omgås.

Må vi have ønsket og mod til at gøre dette, beder jeg ydmygt i Herrens Jesu Kristi Navn. Amen.

"Dersom du elsker mig,
skal du tjene mig og holde alle
mine bud."

(L&P 42:29)

ÆLDSTE DELBERT L. STAPLEY
AF DE TOLVS RÅD

Eksemplets magt

Tale ved Generalkonferencen i april 1969.

Mine elskede søskende og venner, i mit hjerte er jeg fuldstændig overbevist om, at vi må være opmærksomme på at tilpasse Evangeliets principper, standarder og idealer til kristuslignende eksempler i vort personlige liv, hvis sandhed og retfærdighed skal være fremherskende i vore dages hensygnende moralske verden. Vi har ikke råd til at slippe den solide åndelige fortøjning og snuble ad en dårlig kurs, som kun kan føre til livets fordærv.

Verden har brug for flere mænd og kvinder med god moralsk og åndelig karakter, som vil stå fast, trofast og urokkeligt ved at holde Guds befalinger og være levende eksempler på sandhed og retfærdighed.

Eksemplets magt viser sin styrke, når mænd og kvinder efterlever Evangeliet. For sådanne mennesker skinner Jesu Kristi strålende Evangelium ud af deres ansigter som et ledefyr, der drager andre ind på dydens sti.

Da jeg fornylig vendte hjem med fly fra en stavskonference, var der en ung stewardesse, som havde fri, der satte sig ved siden af mig. Efter at have præsenteret sig fortalte hun mig, at en af hendes kammerater er en ung pige fra Salt Lake City. Jeg spurgte om kammeraten tilhørte Mormonkirken. Hun svarede: „Ja". Jeg spurgte om hun efterlevede sin religion. Atter var svaret et positivt ja. Hun udtrykte beundring og respekt for den tro, den opførsel og det gode eksempel, som hendes nye mormonveninde viste.

En klog mand, som blev bedt om at anføre tre hovedpunkter, som kunne karakterisere alle tiders store læreres liv og være en vejleder for nye lærere, sagde: „For det første, undervis ved eksempel; for det andet, undervis ved eksempel; for det tredie, undervis ved eksempel."

Vor Frelser, Jesus Kristus, er det største eksempel verden nogensinde har kendt, og Hans lærdomme vedvarer gennem alle tider, fordi de forskrifter Han lærte os, blev understreget ved Hans livs eksempel.

For at være et eksempel ud fra et religiøst synspunkt må den enkelte eller en gruppe tjene som model og fastsætte et mønster på opførsel og moralsk adfærd i livet, som kan efterlignes med sikkerhed og følges af andre til gavn og velsignelse for dem.

„Ingen periode i historien har nogensinde været stor eller kan nogensinde blive det, hvis den ikke virker efter en eller anden form for høje, idealistiske motiver, og idealismen i vor tid er blevet skubbet til side, og vi betaler straffen for det."

Højtlydende tanker og ord uden et passende eksempel er som rungende malm og klingende bjælde, og derfor meningsløse.

„Hvad I er," sagde den amerikanske forfatter Emerson, „tordner så højt i mine øren, at jeg ikke kan høre hvad I siger."

„. . . Se," sagde Jesus, „jeg er lyset, jeg har givet jer et eksempel." (3 Nephi 18:16)

Denne udfordrende udtalelse af vor Forløser kan med sikkerhed og vished antages til sin fulde værdi.

Apostlen Peter understregede denne sandhed, da han erklærede: „Thi dertil blev I kaldet, fordi også Kristus led for jer og efterlod jer et forbillede, for at I skal gå i hans fodspor.

„han, som ikke gjorde synd, og i hvis mund der ikke blev fundet svig,"

„han, som ikke skældte igen når han blev udskældt, ikke truede når han led ondt, men overgav sin sag til ham, der dømmer retfærdigt." (1 Peter 2:21-23)

Det er blevet sagt: „Det kristne ideal er ikke blevet prøvet og fundet mangelfuldt; det er blevet fundet vanskeligt og ikke blevet prøvet."

For Kirkens medlemmer i dag er følgende ord af for Frelser anvendelige: „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene." (Matt. 5:16.)

Dette skriftsted indskærper betydningen og værdien af et godt eksempel.

I en tale ved en Generalkonference gav præsident David O. McKay følgende råd: „Hvis vi vil møde fremtiden, ligegyldigt hvordan den kan være, med åndens ro, med vished om at Gud styrer menneskenes sager, så lad os som enkeltpersoner og som gruppe leve et eksemplarisk liv."

Denne indtrængende opfordring fra vor elskede Præsident er lige så meget på sin plads i dag som den var for 21 år siden, og måske endnu mere nu, på grund af vore dages voksende ondskab og vidt udbredte korruption.

Profeten Joseph Smith forkyndte, at folk skulle belæres om de rette principper og så styre sig selv. Evangeliet belærer os om de rette principper, standarder og idealer, men der er så mange, der negligerer disse lærdomme og derved undlader at styre sig selv på rette måde. I overensstemmelse med dette begreb, at belære om de rette principper, advarede Herren indbyggerne i sit rige:

„Og Zion kan ikke blive opbygget uden efter de grundsætninger, som udgør det celestiale riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig." (L.&P. 105:5.)

Nephi, en af profeterne i Mormons Bog, som sørgede over den hårdhed, som hans ældre brødre, Laman og Lemuel, nærede i deres hjerte, talte til dem med disse ord:

„Se, I er mine ældre brødre, og hvordan kan det være, at I er så hårdhjertede og så forblindede i sindet, at det er nødvendigt, at jeg, jeres yngre broder, må tale til jer og sætte jer et godt eksempel?

Hvordan kan det være at I ikke har lyttet til Herrens ord?

... lad os derfor være tro mod ham." (1 Nephi 7:8-9, 12.)

Vi lærer i Nephis skrivelser, at Kristus „ydmygede sig for Faderen og vidnede for Faderen, at han ville være ham lydig i at holde hans befalinger.

Og atter viste han menneskene stiens tranghed og portens snæverhed, som de skulle, gå ind ad, idet han satte eksemplet for dem.

Og han sagde til menneskenes børn: „Følg mig. Derfor, mine elskede brødre," sagde Nephi, „kan vi følge Jesus, medmindre vi er villige til at holde Faderens befalinger?"

Og Kristus udfordrede alle mennesker: „... følg mig og gør de ting, som I har set mig gøre ..." (2 Nephi 31:7, 9-10, 12.)

Denne formaning blev bekræftet overfor Nephi ved at Guds røst sagde:

„Ja, min elskedes ord er sande og troværdige. Den som holder ud indtil enden, skal blive frelst."

„Og nu, mine elskede brødre," sagde Nephi, „herigennem ved jeg, at uden et menneske bliver ved til enden at følge den levende Guds Søns eksempel, kan han ikke blive frelst." (2 Nephi 31:15-16)

Disse lærdomme udgør en opfordring til alle mennesker om at leve retskaffent. Det er den eneste sti som fører tilbage til Guds nærhed.

Medens Corianton, søn af en Nephitisk profet, var beskæftiget med missionærarbejde, fulgte han, tåbeligt og til stor sorg for sin fader, efter skøgen Isabel. Alma, som var skuffet over sin søns handlinger dadlede ham og sagde: „... thi da de så din opførsel, ville de ikke tro mine ord." (Alma 39:11)

I sandhed eksemplet er større end forskrift.

Billy Martin, den nye leder af Minnesota Twins baseball-hold, citeres for følgende: „Vi repræsenterer staten Minnesota, og jeg ønsker, at vi skal se ud som gentlemen ... Amerikas ungdom ser på os, og det bekymrer jeg mig om. Jeg ønsker, at vore drenge skal være et godt eksempel." Jeg synes at den udtalelse var en meget interessant iagttagelse.

Forfatteren Thoreau filosoferede: „Hvis du vil overbevise et menneske om at han gør noget forkert, så gør det rigtige. Menneskene vil tro, hvad de ser — lad dem se."

Dr. Albert Schweitzer udtrykte følgende tanke: „Eksemplet er ikke den vigtigste ting, når man skal påvirke andre — det er den eneste ting!"

„Der ligger en ophøjet magt i eksemplet. Vi reformerer ubevidst andre, hvis vi vandrer oprigtigt." (Madame Swetchine.)

Jakob, Nephis broder, gav dette råd, idet han talte til sine forældre: „I skal huske på, hvorledes I har fyldt jeres børns hjerter med sorg ved det eksempel, I har sat for dem; husk også på, at I ved jeres urenhed vil bringe jeres børn til fordærvelse, og deres synder skal komme over jeres hoved på den yderste dag." (Jakob 3:10)

Dette minder os om vor Herres lærdomme til forældrene i disse sidste dage: Det ansvar vi har for at lære vore børn Evangeliets principper — at sørge for at de bliver døbt, belæres om at bede, at vandre oprigtigt for Herren og overholde sabbatdagen og holde den hellig. (Se L. & P. 27:29.)

Præsident McKay erklærede: „Det er lige så unyttigt at prædike ærlighed og samtidig handle uærligt for øjnene af et barn, som at forsøge at varme vand i en si."

Hvor vigtigt er det ikke at leve et rent liv og adlyde Guds love og befalinger! At gøre dette vil tillade dem at bruge deres eget livs eksempel, når de skal belære deres børn. At undlade at gøre dette skaber personlige hæmninger, som forhindrer forældre i at diskutere intime og vanskelige spørgsmål og problemer om livet, som deres børn er dybt bekymrede over.

Børn får balance, dømmekraft og klogskab på grundlag af det eksempel deres forældre viser dem.

Profeten Jakob formanede atter Nephiterne:

„... I har sønderknust jeres kære hustruers hjerter og mistet jeres børns tillid ved det dårlige eksempel, som I har vist, og deres hjertesuk vil stige op til Gud mod jer ..." (Jakob 2:35)

I Præsident David O. McKays budskab her til morgen gav han betimelige råd til forældre angående deres børn.

Jeg vil gerne dele Præsident Brigham Youngs råd til forældre om at undervise deres børn ved eksempel med jer. Præsident Young sagde: „... hvis forældre bestandig vil give deres børn eksempler, som er værdige til at efterligne og blive godkendt af vor himmelske Fader, vil de vende strømmen og tidevandet i deres børns følelser, og de vil til sidst ønske retfærdighed mere end ondt."

„Vi burde aldrig tillade os at gøre noget, som vi ikke ønsker at se vore børn gøre. Vi burde være dem et eksempel, som vi ønsker de skal efterligne ... Hvor ofte ser vi ikke forældre kræve lydighed, god opførsel, venlige ord, behageligt udseende, en blid stemme og et strålende blik hos et barn eller flere børn, når de selv er fulde af bitterhed og skældsord! Hvor inkonsekvent og ufornuftigt er dette ikke!"

„... forældre burde lede deres børn ved tro og ikke ved spanskrøret, og lede dem med venlighed ind i al sandhed og hellighed ved deres gode eksempel."

„Vore børn vil have kærlighed til sandheden, hvis vi blot efterlever vor religion. Forældre bør følge en sådan kurs, at deres børn kan sige: ‚Jeg har aldrig kendt til, at min fader bedrog eller drog fordel af sin næste; jeg har aldrig kendt til, at min fader tog noget som ikke tilhørte ham ... men han sagde ...: Vær ærlig, sand, dydig, venlig, flittig, klog og fuld af gode gerninger.' Sådanne lær-

domme fra forældre til deres børn vil hænge ved dem for bestandig."

Når vi taler om eksempler fra skriften, så formanede apostlen Paulus, da han skrev til de hellige i Korint:

„I dette er de blevet eksempler til advarsel for os, for at vi ikke skal begære, hvad ondt er, således som de gjorde.

Lad os heller ikke bedrive utugt, som nogle af dem bedrev utugt . . .

Lad os heller ikke friste Herren, som nogle af dem fristede ham og blev dræbt af slanger.

I må heller ikke knurre, som nogle af dem knurrede og blev dræbt af „ødelæggeren".

Dette skete med dem, så de kan være advarende eksempler, og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet.

Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder!" (1. Kor. 10:6, 8-12.)

De, som underviser eller er ledere i Guds rige, skal huske, at Kristus er det store eksempel for dem, og med rette. Derfor påtager alle ledere og lærere, der er kaldet til at arbejde i Hans vingård, sig et stort ansvar, når de forventer at andre skal leve op til Evangeliets principper, standarder og idealer for at nyde Evangeliets privilegier og velsignelser, og alligevel undlader at imødekomme disse krav i deres eget personlige liv.

Vi ledere må være det vi beder eller kræver at andre skal være; ellers vil den slags hykleri vende sig til vor fordømmelse.

Det kræves at dåbskandidaten før dåben skal omvende sig fra alle sine synder. Lyder det ikke fornuftigt, at de brødre i Præstedømmet, som skal virke ved denne ordinanse, ligeledes er fri for alle personlige overtrædelser? Dette gælder også ved udførelsen af alle andre af Evangeliets ordinanser.

Det er bedragerisk og uhæderligt, hvis man prøver at skjule sin egen upassende opførsel og ikke tjener åbent og eksemplarisk i overensstemmelse med ånden i sit hellige kald. Vi skal huske på, at der føres en himmelsk optegnelse over vor opførsel her på jorden, og der vil komme en regnskabets og dommens dag. Denne Kirke er sand; den har værdi og er betydningsfuld for dem, der søger ophøjelse og evigt liv. Hvis denne Kirke er noget værd, er den alt værd! Der findes ingen ophøjelse og evig herlighed uden den.

Herren har åbenbaret at før Hans andet komme skal Djævelen have magt over sit eget rige. Vi ser beviser på det i dag under mange former. Mennesker tilsidesætter de anerkendte evige lærdomme og sandheder. Mange intellektuelle i vor oplyste tidsalder tror, at de er hævet over de grundlæggende og fundamentale principper, som Frelseren og Hans hellige profeter har lagt vægt på gennem tiderne. Selv om „djævelen skal have magt over sit rige" i disse sidste dage, har Herren lovet, at Han (Herren) „vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem og komme ned til dom over . . . verden." (L.& P. 1:35-36)

Denne verden er trøsterig, men for at Frelseren kan opfylde dette løfte, må Hans folk leve som hellige. De er de eneste, blandt hvem Herren lover at herske.

Måske ville det være godt at huske på beretningen om Enok og hans folk. De var i en afskyelig tilstand af ondskab. De var alle gået bort fra deres fædres lærdomme. Enok tog imod udfordringen til at vende folket fra deres onde gerninger til Herren. Han gjorde det så effektivt, at Gud forvandlede dem og modtog dem hos sig. (Se Moses 7 og 8)

Efter Kristi gerning og opstandelse i Judæa besøgte Han indbyggerne i Amerika. Efter at Han havde vist sig for dem, forandrede de fuldstændig deres levevis fra ondskab til retskaffenhed.

Fjerde Nephi beretter om denne vidunderlige tilstand:

„Og i det seks og tredivte år blev alle mennesker i hele landet, både nephiter og lamaniter, omvendt til Herren, og der var ingen strid og uenighed mellem dem, og alle handlede retskaffent mod hinanden.

Og der fandtes ingen strid i landet, fordi Guds kærlighed boede i folkets hjerte.

Og der var ingen misundelse, strid eller oprør, horeri, løgn eller mord og heller ikke vellyst under nogen form; der kunne i sandhed ikke findes et lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd." (4 Nephi 2, 15-16.)

Disse to eksempler ligger foran os i Kirken i dag. Vort arbejde og vort formål er nøjagtigt det samme nu, som det var i gamle dage. Jeg gad vide, om vi vil leve således og gøre således at vi kan leve op til dette ansvar. Arbejdet synes uoverstigeligt, men hvis vi, som et folk, lever retskaffent, oprigtigt søger efter evighedens rigdomme, kan vi opnå den ideelle retfærdighedstilstand.

Efter denne periode med nephitisk og lamanitisk fred og lykke faldt de gradvis tilbage til de dårlige skikke, og Mormon understreger, i sit andet brev til sin søn Moroni, den ondskab og mangel på gode principper, der fandtes hos hans folk og klagede:

„O, mit folks fordærvelse! De er uden orden og uden barmhjertighed . . .

De er blevet forhærdede i deres fordærvelse, og de er alle lige rå; de skåner ingen . . . og de finder behag i alt, undtagen det, der er godt . . .

. . . Se, du kender dette folks ugudelighed; de ved, at de er principløse og uden følelse . . ." (Moroni 9:18-20.)

Er historien ved at begynde at gentage sig selv i vor generation? Jeg tror fuldt og fast at den er det. Vor stilling og vort ansvar er de samme nu, som Mormon udtrykte det for sin søn Moroni for århundreder siden:

„Og nu, min elskede søn", sagde Mormon, „lad os, uagtet deres hårdhed, arbejde, med flid, thi dersom vi ophørte med at arbejde, ville vi komme under fordømmelse; thi vi har et arbejde at udføre, medens vi dvæler i denne lerhytte, for vi kan overvinde al retfærdigheds fjende og finde hvile for vor sjæl i Guds rige." (Moroni 9:6)

At stræbe efter at udøve det gode eksempels magt ved at efterleve Evangeliets principper, at opretholde de rette standarder og holde fast ved retfærdige idealer, selv

(Forts. på side 330)

BØRNENES SIDER

Markus og søslangen

AF MABEL JONES GABBOTT

Først troede Markus, at det var en regnbue, fuld af farver og glans i solen. De store bølger rullede ind og ud, men farverne blev ved med at være der. Markus lod konkylieskallen falde og gik tættere til vandet. Da det sidste stænk af den anden bølge havde efterladt sandet vådt og mørkt, var der et glimt af smukke farver, og Markus så den store søslange løfte sit hoved og gå op på stranden. „Goddag," sagde Markus, „hvem er du?" „Goddag," sagde søslangen, „jeg er McGregor den Anden, søn af McGregor den Første." „Første hvad?" sagde Markus. „Første søslange af de sydlige have; vi har et skotsk slot nedenunder koralrevet. Vi har boet her i århundreder, lige siden vi blev drevet fra de nordlige strande af kulde og slud." „Ja så," sagde Markus, „og hvad er dit fornavn?" „Kald mig bare Mac," sagde søslangen. „Hvad hedder du, og hvem er du?" „Jeg hedder Markus, og jeg går i anden klasse hos frøken Brown. Jeg kan læse lidt og skrive meget godt. Mine forældrer elsker mig, men vi bor ikke på et slot." „Hvad laver du?" spurgte søslangen. „Åh," sagde Markus, „jeg var bare ved at samle skaller, og jeg fandt en lyserød konkylieskal. Hvad gjorde jeg nu af den?" „Jeg skal hjælpe dig med at se efter skaller," sagde søslangen. Således gik Markus og søslangen, der blev kaldt Mac, på jagt efter muslingeskaller, indtil solen gik ned i vest. Så sagde søslangen: „Nu skal jeg hjem." Og Markus sagde, det skulle han også. Så de sagde farvel og lovede at mødes en anden dag og snakke sammen. Da Markus den

aften var ved at spise til middag, sagde han til sin familie: „I dag mødte jeg en søslange ved stranden, og vi talte sammen, og vi var på jagt efter skaller sammen. Han hed Mac." Markus's overraskede far så længe på ham, og hans uforstående mor lagde sin hånd på hans pande og følte hans temperatur. Så sagde de begge: „Der findes ikke søslanger, Markus. Hvad fik du at spise til frokost i skolen?" Og hans mor gav ham ingefærte, da han gik i seng. Men Markus så virkelig en søslange, i det mindste troede han, at han havde set en.

Den samme aften, da Mac kom hjem til sit skotske slot under koralrevet, sagde han til sine forældre: „I dag mødte jeg en lille dreng på stranden. Han hed Markus, og han går i anden klasse, og vi talte med hinanden og samlede skaller." Mac's overraskede far så længe på ham, og hans uforstående mor sagde: „Jeg bad dig om ikke at spise så meget af den havurt, der vokser lige ved siden af koralrevet." Og begge to forsikrede de ham om: „Der findes ikke små drenge." Men Mac havde set en lille dreng fra anden klasse og havde talt med ham, i det mindste troede han, at han havde.

Ikke længe efter flyttede Markus's forældre bort fra kysten og koralrevet og de smukke skaller, langt bort til en by inde i landet. Og Markus havde ikke en chance for at hilse på Mac.

Mac kommer tit op for at se efter Markus, men stranden er stille og tom, og de store bølger ruller ud og ind, men der er ingen Markus der.

Markus tænker tit på Mac og siger til sig selv: „Engang vil jeg vende tilbage, og søslangen vil vente på mig."

Og måske vil den.

DOROTHY O. PARKER

KONG SALOMO

Natten efter ofringerne viste Herren sig for Salomo i en drøm og sagde: "Sig, hvad du ønsker, jeg skal give dig."

"Ja, nu har du, Herre min Gud," svarede Salomo, "gjort din tjener til konge i min fader Davids sted. Men jeg er ganske ung ... midt i det folk, du udvalgte ... Giv derfor din tjener et lydhørt hjerte, så han kan dømme dit folk og skelne mellem godt og ondt ..."

Kort før kong David døde, blev Salomo, hans søn, salvet til konge af præsten Zadok og profeten Nathan.

Salomo elskede Herren og fulgte sin far kong Davids veje.

Salomos første handling efter at være blevet salvet til konge var at tage til Gibeon for at bringe et offer. Han vidste, han ikke kunne regere dette store kongerige uden Herrens ledelse. Salomo ofrede tusind brændofre på alteret.

Dette svar behagede Herren, og Salomo hørte Hans stemme sige: "Se, derfor vil jeg gøre, som du beder: se, jeg giver dig et viist og forstandigt hjerte, så at din lige aldrig før har været, ej heller siden skal fremstå ... men jeg giver dig også, hvad du ikke bad om, både rigdom og ære ... Og hvis du vandrer på mine veje, så du holder mine anordninger og bud, som din fader David gjorde, vil jeg give dig et langt liv."
Salomo vågnede op fra sin drøm og vendte tilbage til Jerusalem, hvor alle var forbavsede over deres unge konges visdom og dømmekraft.

Hiram, konge af Tyrus, som hørte, at Salomo ville bygge et hus til Herren sin Guds navn, sendte mængder ceder- og fyrretræ og tilbød faglærte arbejdere til at hjælpe med byggeriet. Salomo udpegede ledere til at forestå arbejdet, og det store arbejde begyndte.

Man havde aldrig før hørt eller set en sådan aktivitet i landet: stenhugning, savning af træ, tilhamring af metal. Alle de faglærte arbejdere gjorde deres bedste og havde ufaglærte arbejdere, der hastede frem og tilbage og betjente dem.

Men i Jerusalem var alt stille — der hørtes ingen lyd af hammer, sav eller økse. Efterhånden som hver del af Herrens hus blev færdig, blev den bragt ind i byen og stille bragt på plads. Efter syv års hårdt arbejde var den mægtige bygning færdig. Den var af sten helt beklædt med træ. De store piller var af cedertræ, dekoreret med udskårne blomster. Engle og palmetræer var udskåret på dørene, og alt træværket indvendig var belagt med rent guld. Der var et helligt sted afspærret fra resten af templet. Pillerne til portalen var af funklende messing udsmykket med et mønster af granatæbler og liljer. Der var et alter af guld, og lamper og lysestager var alle lavet af ægte guld.

Derefter samlede kong Salomo alle Israels ældster og stammernes overhoveder til at deltage i processionen med at bringe Herrens Pagtens Ark ud af Davids by, ind i Herrens hus og ind i det Allerhelligste.

Israels præster og ældster bar arken ind gennem dørene og satte den inde på det hellige sted. Derpå stod kong Salomo foran folket og velsignede Israels menighed. Han rakte sine hænder ud imod himlen og bad højt: "Herre Israels Gud, der er ingen anden Gud som du i Himmelen oventil og på jorden nedentil . . . Men kan Gud da virkelig bo på jorden? Nej visselig, Himlene, ja Himles Himle kan ikke rumme dig, langt mindre dette hus, som jeg har bygget! Men vend dig til din tjeners bøn og begæring, Herre min Gud, så du hører det råb og den bøn, din tjener i dag opsender for dit åsyn; lad dine øjne være åbne over dette hus både nat og dag . . . og hør den bøn, din tjener og dit folk Israel opsender, vendt mod dette dette sted; du hører den der, hvor du bor, i Himmelen, du høre og tilgive!"

Da så alt var fuldendt, viste Herren sig for anden gang for kong Salomo og befalede ham at følge sig, ligesom David, hans far, havde gjort, og Salomos kongeriges trone i Israel ville være oprettet for evigt.

En dag så man fremmede med belæssede kameler nærme sig Jerusalem. De var fra Saba og ledsagede deres dronning på et besøg hos kong Salomo. Hun havde i sit eget land hørt om hans rigdomme og hans visdom og var kommet for at se, om det alt sammen nu også var sandt.

Kong Salomo modtog hende nådigt og viste hende alle Jerusalems herligheder. Han underholdt hende ved middagen ved sit eget bord, hvorpå hver enkelt tallerken og drikkebæger var af ægte guld. Han fortalte hende om sine mægtige skibe, som sejlede til fremmede lande. Han besvarede alle hendes spørgsmål og tog imod hendes gaver af udsøgte krydderier, guld og juveler.

Til sidst sagde dronningen af Saba: "Sandt var, hvad jeg i mit land hørte sige om dig og din visdom! . . . ikke engang det halve er mig fortalt; thi din visdom og herlighed overgår, hvad rygtet sagde om dig! . . . lykkelige dine folk, som altid er om dig og hører din visdom! Lovet være Herren din Gud, som fandt behag i dig!" Og hun drog bort, forundret over alt det, hun havde set.

År senere vendte kong Salomo sig

bort fra Herren, som havde givet ham så megen visdom og ære. For at behage de fremmede prinsesser, som han havde bragt ind i Jerusalem, gik han med dem og tilbad deres guder. Han brændte røgelse og ofre til deres guder. Da hørte Salomo igen Herrens stemme — den stemme han havde hørt for så lang tid siden ved Gibeon. Herren fortalte Salomo, at han ikke havde holdt befalingerne og havde tilbedt fremmede guder. På grund af dette sagde Herren, at han ville tage kongedømmet bort fra Salomo. Herren fortalte ham, at han ville give en stamme til Salomos søn for Davids skyld.

Salomo angrede ikke og fortsatte sine onde veje, ubekymret over den sorg han bragte over sit land og sit folk. Hvilken sørgelig afslutning på så storslået en regering.

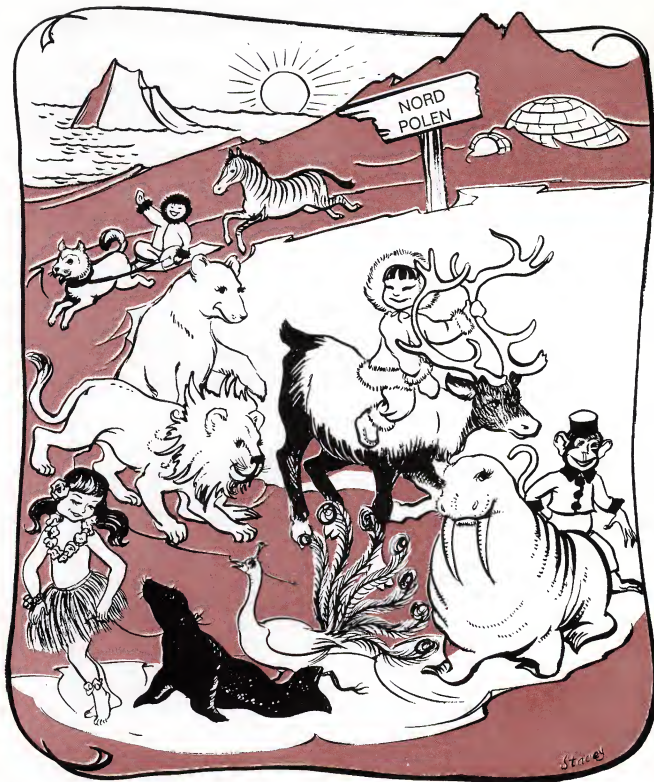
„Når nogen indbyder dig til gæstebud, så sæt dig ikke øverst til bords; måske er der indbudt en, som er fornemmere end du,

så han, som indbød både dig og ham, kommer og siger til dig: ‚Lad denne mand få din plads!' og da vil du med skam få den nederste plads.

Nej, når du bliver indbudt, så gå hen og sæt dig nederst; når så han kommer, som har indbudt dig, kan det være, han siger til dig: ‚Ven! sæt dig højere op!' så bliver det til ære for dig i alle gæsternes påsyn.

Thi enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges; og den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes."

(Luk. 14:8-11)

Der er parade på Nordpolen. Så snart den er forbi, vil fem af paradens deltagere rejse hjem. Hvem er de? Hvilke lande kommer de fra?

I opfyldelsen af religiøse pagter bliver mennesket og Gud . . .

NÅDIGE PARTNERE

AF LOWELL L. BENNION

I en livlig diskussion i en søndagsskoleklasse om hvad pagterne — dåben, sakramenterne, ægteskabet og andre ting — står for, sagde et medlem: „For mig at se er det som om, at mennesket skal yde mere til disse pagter, end Herren skal. Bliver vi ikke henvist til andenpladsen i disse spørgsmål?"

Det er næsten overflødigt at fortælle, at hans spørgsmål øjeblikkelig provokerede til et hurtigt svar og fangede interessen.

For at få en hvilken som helst pagt til at forblive levedygtig må mennesket i sandhed anvende en hel del følelser og tanker for gennem sin væremåde at støtte denne pagt. Når et menneske f.eks. forbereder sig til dåben, må vedkommende komme med ydmyghed og med et angerfuldt hjerte, næret af tro på den Herre Jesus Kristus, omvendt fra sine synder, besluttet på at tjene til det sidste, og villig til at stå som vidne for Gud til enhver tid, i alle ting, på ethvert sted — dette er store krav. Til gengæld lover Herren tilgivelse for synd. Helligåndens gave og godkendelse i Hans rige.

Trods alle krav kan vi aldrig blive henvist til andenpladsen, når vi indgår en pagt med Gud. For det første har Gud, som den fader Han er, kærlig, nådig og intelligent, meget mere at give os, end vi kan give Ham. Hvordan kan vi måle os med Hans gavmildhed og visdom?

For det andet er pagter eller overenskomster i Evangeliet ikke det samme som kontrakter i forretninger, hvor hver af parterne er forpligtiget til at tage vare på sine egne interesser. Endnu mindre ligner de en traktat mellem nationerne, udtænkt efter langvarige forhandlinger ved en fredskonference. Religiøse pagter indgås frivilligt, og her ønsker hver part det bedste for den anden part.

I sin farvel-tale til Nephiterne gjorde kong Benjamin det helt klart, at mennesker — så kan de forsøge, det bedste de kan — aldrig kan måle sig med Herrens gavmildhed og at de altid vil forblive „urentable tjenere". Hans argumenter er logiske og interessante. Til at begynde med gav Gud os livet. Og så, når vi holder Hans pagter, loves vi evigt liv — Hans største gave til menneskene. Men selv dette er ikke alt, befalingerne, som vi bliver bedt om at holde, tjener til vort eget bedste og bringer med deres lovede belønning.

Dette sidste punkt fortjener at blive illustreret. Der er ikke et af Evangeliets principper, som vi bliver bedt om at efterleve, der ikke er en livets lov nu og her såvel som i evigheden. For eksempel vil det at have ydmyghed sige, at man vil lade sig undervise, at man vil holde sit sind åbent for Gud, for sine medmennesker og for hele verden omkring sig. Det bringer sin egen belønning med sig. At omvende sig vil sige, at man bliver hel, at der kommer det rigtige forhold mellem vor væremåde og vort kundskab om det rette. Det udrydder frygt og indre disharmoni og bringer styrke og selvrespekt. Det i sandhed at elske sin nabo er at opleve selvet helt og fuldt. Jeg kan ikke huske et eneste evangelisk princip, der ikke — ligesom sabbaten — blev skabt for menneskets skyld.

Den eneste risiko, vi måske løber ved at holde befalingerne, ligger sædvanligvis i at tilskynde andre til at gøre ligeså. Mangen en profet blev målet for en stening, Johannes Døberen blev halshugget og Jesus blev korsfæstet. Men i vore dage med ligegyldighed over for profeter løber vi lægmænd kun en lille risiko ved at prøve at praktisere kristne principper. De er veje til fred.

Og så siger vi på ny, at vi ikke er henvist til andenpladsen hos Herren. Han gav sit liv for os, Han viser os sine vidunderlige løfter for fremtiden, og vi bliver øjeblikkelig velsignet og får fuld kompensation for hvert bud, vi overholder og for hver pagt, vi opfylder.

Undervisning er at bygge bro mellem . . .

Ideer og enkeltpersoner

Den dygtige søndagsskolelærer er en, der er i stand til at blande lektiens emne med en bestemt gruppe individuelle børns behov og personligheder. Undervisning er brobyggeri — broer mellem ideer, begreber og enkeltpersoner. Hvis broerne er tydeligt definerede og åbne, er udvekslingen mellem lærer og elev gensidig. Begge parter vil lære noget samtidigt, så både lærens og elevernes opførsel eller væremåde vil blive påvirket af, hvad der sker.

Forberedelse til undervisning

Børn på seks år er almindeligvis ikke stille og tankefulde, de er tværtimod sprælske, talende, begejstrede, gruppe-bevidste og ivrige efter at lære. Nogle børn har en stor baggrundserfaring og andre har haft begrænsede erfaringer med hensyn til steder og ideer. Nogle seksårige har været i Israel, og når en lærer taler om Jesus, kan de forestille sig stederne, hvor Han underviste. Den seksårige, som aldrig har været længere væk end ti km fra sit hjem, vil måske have et helt anderledes mentalt billede af Jesus og hvad Han gjorde.

Hvad gør du som lærer?

Kend børnene du underviser. Kend deres baggrund og erfaringer. Opbyg et forhold, hvor du og børnene er venner og bekymrer sig for hinanden. Vurdér hvad det vil sige at være et barn på seks år i dit samfund, i din gren, i hans familie. Kommunikationsbroer bygges på en sådan viden og sådanne følelser. Det, der måske er det vigtigste

i god undervisning, er den slags forberedelse, som tillader læreren at se på børnene, mens de bliver undervist. Der bliver kommunikeret temmelig meget med øjnene såvel som med stemmen og med ord. Og eftersom kommunikation er en frem — og — tilbage udveksling, kan læreren opsnappe ideer til brug i undervisningen, medens han eller hun ser på gruppen. På børnene kan det ses, hvornår de har brug for at få repeteret et punkt eller få undervisningshastigheden ændret. Hvis børnene bliver urolige kan man til afveksling synge en sang eller få dem til at fremsige et par linier hver etc. Dette kan afværge det totale kaos, som kun en gruppe børn kan skabe.

Et eksempel

En lekties formål er at hjælpe børnene til at påskønne den kendsgerning, at Evangeliets principper altid er de samme, hvad enten vi bor i De Forenede Stater eller Europa, og at principperne henvender sig til os individuelt, hvad enten vi er Polynesere, Skandinaver etc.

Gennem den første forberedelse af lektien er den dygtige lærer i stand til at forudse hvilken slags spørgsmål han eller hun kan stille for at få sin forestilling af tingene bragt frem, og vedkommende kan hjælpe, børnene til at komme til at føle denne universelle betydning af Evangeliets principper gennem samtale med dem. Et eksempel kan f.eks. være:

„Et af Evangeliets principper er at være venlig overfor andre medlemmer af familien, naboerne og ens venner. Kan nogen af jer huske et tidspunkt, hvor I var hensynsfulde og gjorde noget for en anden?"

Hvis børnene er generte og ikke svarer, kan læreren fortælle dem om et eller andet, de har gjort:

„Anni efterlevede et af Evangeliets principper her til morgen, da hun bar min flonelstavle ind i vores klasseværelse for mig. Dette er en af de måder, hvorpå vi kan gå i Jesu fodspor, ved at være venlig og hjælpsom overfor andre."

Med tiden vil det generte barn føle sig fri nok i gruppen til at fortælle om sine egne erfaringer.

Der er tidspunkter, hvor en seksårig, der føler sig utilstrækkelig og usikker angående sin plads i gruppen, vil komme med kvikke og dog uvedkommende bemærkninger under præsentationen af en lektie. Hvis det overhovedet er muligt at godtage bemærkningen og sætte den i forbindelse med lektiematerialet, modtager barnet en positiv reaktion på dets opførsel i stedet for en negativ reaktion. Med tiden vil barnet tænke, før det taler og blive et trygt medlem af gruppen. Målet bør altid være at hjælpe enhver til at føle sig ansvarlig for, hvad han eller hun lærer, og for hvad søndagsskolekammeraterne lærer.

En søndagsskolelærer talte om at gå i Mesterens fodspor, da en af hendes unge elever udbrød:

„Havde Jesus store fødder?"

Læreren tog spørgsmålet op og svarede: „At gå i Jesu fodspor betyder at at leve, som Han levede. Han var et fuldkomment menneske, så Hans fodspor — eller hvad Han gjorde — skaber en stor udfordring for hver af os. Jeg tror, at du vil vokse op og blive et fint menneske, fordi du har Jesu liv som et mønster for dit liv." Fordi læreren godtog barnets spørgsmål, lyttede klassen. Læreren brugte det tåbelige spørgsmål i undervisningen.

Der er lang tid fra søndag til søndag. Hvis et barn har noget at tage med hjem, er der mulighed for lidt undervisning i ugens løb. En kopi af et digt, der har forbindelse med lektien, kunne gives til hvert barn med instruktion om at anbringe det på det spejl, som barnet reder sit hår foran. Selv om barnet ikke kan læse, vil den lille stump poesi dagligt være en påmindelse om søndagsskolelektien.

Resumé: Hvordan underviser du?

1. Vær så godt forberedt at du med tillid kan lade din bog blive hjemme. Hold dine øjne på gruppen og vær åben for ideer til brug i undervisningen.

2. Hvis børnene er dybt interesserede så bliv et stykke tid ved emnet eller historien. Hvis de er urolige prøv da at ændre aktiviteten — præsenter en ny idé — eller planlæg en kort afslapningsøvelse.

3. Giv det generte, stille barn opfattelsen af at det betyder noget for dig, og at lektiens gunstige resultat også afhænger af netop ham eller hende. Brug barnets navn. Giv det opgaver og ansvar, som det med sikkerhed kan klare.

4. Godtag dine elever som seksårige børn så at kommunikationsbroen mellem dig og din klasse kan være åben og fri. Begge parter vil på denne måde lære Evangeliet.

5. Giv dine elever noget med hjem. Dette kan være

en måde at undervise dem på hver dag i ugen i stedet for kun om søndagen.

Vurder din undervisning

Ved hver søndagsskoleklasses ophør har læreren brug for at finde ud af om lektiens formål blev fremhævet. Lørte børnene de Evangeliske principper, de blev undervist i? Hvordan kan lektiens mulige gunstige udfald måles?

Børnenes opmærksomhed og interesse i løbet af den tid klassen varer er en af de pålidelige måder at måle dette på.

Børnenes villighed til at deltage i en vurderende diskussion fortæller læreren, hvor godt ideerne og begreberne efterhånden bliver en del af børnenes måde at tænke på.

Tegninger, der er udført af børnene og som skildrer en del af lektien, giver læreren en idé om, hvad børnene har lært.

De spørgsmål, der stilles den følgende søndag, vil ikke alene give fingerpeg om, hvad der er lært, men vil også få det, der er lært, til at sidde bedre fast.

Den bedste måde at prøve en søndagsskolelekties værdi på, er, hvis læreren spørger sig selv:

„Hvad har jeg lært ved at undervise denne gruppe børn nu til morgen?"

Fællesrecitation d. 2. november, 1969

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af oktober måned af eleverne i kursus 11 og 17. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagens forprogram fastesøndag.

KURSUS 11

(Da Stefanius korporligt bliver angrebet af falske anklagere under proceduren mod ham ang. blasfemi, ser han, under påvirkning af den Helligånd, et syn, hvor Faderen og Hans Søn, Jesus Kristus står sammen i herlighed.)

„Men fuld af Helligånden stirrede han op imod Himmelen og så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd."

(Ap.G. 7:55)

KURSUS 17

(Amos minder os om, at menneskene på jorden altid vil blive underrettet på forhånd om ting, der skal komme, gennem Guds talsmånd, profeterne.)

„Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)
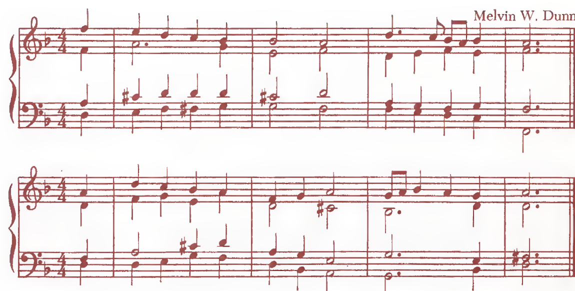
Nadververs for oktober

Senior-søndagsskolen:

"Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd." (Johs. 3:5.)

Junior-søndagsskolen:

"Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet." (1. Nephi 3:7.)

ALBERT L. PAYNE

Hvorledes man lærer en ung pige at blive „en rigtig kvinde"

Albert L. Payne, redaktør ved „The Seminaries and Institutes Department of the Church School System", er medlem af „The Youth Correlation Committee" (Ungdommens Korrelations-komité) og tidligere medlem af generalbestyrelsen for UMGUF.

Den unge mand i blomsterforretningen var høj og skarptskåren, et rigtigt mandfolk at se til. Medens han ventede, stod han og skiftede fra den ene fod til den anden, og da blomsterne blev ham forevist til godkendelse, tøvede han, som om han overvejede, hvad der skulle stå på kortet. Ekspedienten, som var utålmodig og ivrig efter at blive færdig, kom med forskellige forslag: „Kærlig hilsen", „Kærligst" eller „Din hengivne". Den unge mand afslog roligt hvert af forslagene og tog endelig sin bestemmelse. „Vil de være så venlig at skrive ‚Glædelig Valentine'" sagde han.

En ung, dygtig sekretær sagde til sin arbejdsgiver, at hun blev nødt til at sige sin stilling op for at kunne ledsage sin mand til en farm, hvor de skulle bo. Selv om han var lige ved at være færdig med sin faglige uddannelse, havde han besluttet at vende tilbage til sin barndoms drømme. Da arbejdsgiveren spurgte hende, hvad hun mente om den udvikling af tingene, svarede den unge hustru, at hun og hendes mand i nogen tid havde overvejet denne forandring, og hun havde fundet ud af, at hvad som helst, der kunne gøre hendes mand lykkelig, også ville gøre hende lykkelig, hvor det så end måtte være.

Disse to tilfælde giver et tydeligt billede af den indstilling, disse unge mennesker havde overfor andre mennesker, og så kan man jo give sig til at tænke over, hvorfra en sådan prisværdig indstilling stammer. Hvilken opdragelse eller erfaring dikterede den unge mand at sende blomster til en veninde? Hvad var det, der fik den hustru til at tro, at hendes lykke afhang af hendes mands lykke? Og hvad der er det allervigtigste: Hvorledes kan voksne mennesker påvirke de unge, så denne indstilling udvikles?

Evangeliets lærdomme har hjulpet os til at forstå menneskets evige natur og værdi, men de menneskelige skabninger, vi er, har vi ikke altid været i stand til at forvandle denne kundskab til hensigtsmæssige standpunkter og handlinger. Vi har prøvet forskellige undervisningsmetoder, men vi har fundet ud af, at nogle af disse metoder ikke er effektive.

F.eks. bliver ligegyldige bilister sædvanligvis ikke mere forsigtige, hensynsfulde og ansvarlige, selv om man viser dem en film, der illustrerer farerne ved ukorrekt kørsel. Dyd er ikke nødvendigvis resultatet af en forelæsning af en læge, heller ikke af en serie lektier i Søndagskolen, seminaret eller GUF. Unge mennesker kan ikke gribe forståelsen af noget som helst ideal gennem en eller flere særskilte lektier om det foreliggende begreb. Standpunkter er noget så dybtgående og indbyrdes afhængige, så det at undervise om dem bliver en indviklet og langsommelig proces.

En ung mand, som tænker på at forære en veninde en buket blomster, vil sandsynligvis være hensynsfuld og betænksom over for kvinder under andre forhold. Man kan sikkert også gå ud fra, at han ved, at kvinder føler og tænker anderledes om visse ting, end han gør. Man vil regne med, at han hører til den slags chauffører, som retter sig efter færdselsreglerne, til de fodgængere, som holder sig til overgangene i stedet for pludselig at træde ud på kørebanen, samt at han som ven er høflig og uangribelig i sit personlige forhold til andre mennesker; man må sikkert regne med, at han ikke lærte disse ting ud fra en enkelt lektie eller gennem en enkelt erfaring.

Man skulle egentlig også synes, at de hustruer, som tager hensyn til deres mænds ønsker og følelser, og som

har det nødvendige mod og den tilstrækkelige kærlighed til at give efter for deres planer, lærte at vise forståelse og hensyn til andres følelser, længe før de blev gift.

Men hvorledes kan voksne mennesker undervise om idealer og standpunkter, der vil resultere i unge mænds og kvinders nobleste adfærd, når talen er om de kvindelige idealer?

Man må for det første sætte disse idealer i forbindelse med mange andre ting; for det andet må man kunne fremføre direkte belærende tilfælde.

Indstillingen til kvinden som sådan begynder med livets allerførste erfaringer. Efterhånden som en pige vokser op, finder hun det nemmere at regne med sig selv som kvinde, hvis hendes erfaringer er feminine. Piger, som strikker, hækler, syr, ordner blomster og arrangerer møbler, samt klæder sig fint og elegant. Piger, som ser den kunst at være en god husmoder udfoldet i deres hjem, vil efter al sandsynlighed vokse op til at føle feminint, og de vil derfor ønske at handle feminint og at blive behandlet som „ladies". Når piger er blevet sig deres skønhed, harmoniske væsen og berettigelse bevidst og forstår muligheden for at indarbejde disse egenskaber i deres liv, vil de f.eks. klæde sig smukt, sømmeligt og passende fremfor at rette sig efter tilfældige metoder. Sådanne piger vil lidt efter lidt begynde at mærke noget af den glorie, der står om den kultiverede kvinde.

Når unge mænd er ubetænksomme, tarvelige og egoistiske, idet de tilsyneladende tror, at verden står i gæld til dem, kan man nemt få den tanke, at de også tror, at kvinder er skabt for deres personlige fornøjelse. Sådan en indstilling kan ikke ændres gennem en lektie om kvindelighed. En ung mand, som tror, at han er midtpunktet i et univers, der er skabt til at tjene og behage ham, har sædvanligvis vanskeligt ved at forestille sig, at han bør ofre sig for andre og tjene dem.

En ung mand, der er ligeglad med om han skader eller fornærmer andre, har vanskeligt ved at acceptere regler for takt og tone. Hvis han er ufølsom over for moralske værdier, vil han finde det vanskeligt at forstå de forskellige livsidealers anvendelse. Hvis drenge ikke har lært at føle stolthed over sig selv, over deres hjem og disses indretning og omgivelser, hvis de ikke har interesse for, hvorledes de selv ser ud eller hvilket indtryk de gør på andre, er der ikke megen sandsynlighed for, at de vil være modtagelige for de lektier, der er beregnet på at ændre deres indstilling til kvinden. Hvis man derfor vil undervise dem om de kvindelige idealer, må man begynde med at lære dem mange andre ting.

Det er ikke nemt at lære dem dette ideal. Det vil hjælpe, hvis drengene allerede har lært at være stolte over det, de udfører, f.eks. over den måde, de kan slå græsplæne på, dele nadveren rundt, udføre deres skolearbejde og virke med forskellige hobbies. De bør også have lært at interessere sig for deres udseende og fremtræden og for det indtryk, de gør, at være taknemmelige for de ting, de modtager og betænksomme over for andres ønsker og behov. Det er med andre ord umuligt at lære unge mænd om kvinders idealer, hvis de er svage og egoistiske — og ikke allerede har lært noget om lydighed mod standarderne, hensyntagen til andre og de udviklende, kulturelle tings placering i livet.

Unge mænd og kvinder må nødvendigvis nå til en forståelse af deres egen og andres værdi, og de må antage et højt og ædelt formål med livet, hvis de skal være modtagelige for lærdommene om de kvindelige idealer. De må lære selvdisciplin ved at man forlanger af dem, at de udfører deres opgaver ordentligt og siger nej til fristelser. De skal lære noget om andre menneskers værdi ved at man lader dem yde effektive venskabstjenester. De skal lære selvagtelse, kende fornemmelsen af personlig værdighed og anstændighed ved at øve selvbeherskelse. Alle disse begreber danner tilsammen en grundvold, hvorpå lærerne kan opbygge principper og forståelse af kvindeligheden, som er passende og betydningsfuld for unge mennesker.

Kvindelighedens idealer er baseret på selvagtelse. Eftersom det er et ideal, kan man kun finde ufuldkomne eksempler, men vi tror at begge køn ønsker, at kvinder skal være indbegrebet af alt, hvad der er fint, smukt, skønt, feminint, venligt, kærligt og åndeligt her i livet.

Mænd, som accepterer denne form for et ideal, holder aldrig op med at tænke på, om den pige eller kvinde, som nærmer sig døren, er værdig; de åbner døren for hende på grund af deres ideal. Og kvinder, som accepterer denne form for et ideal, og som prøver at leve i overensstemmelse dermed, bliver skuffede, når mænd behandler dem, som om der ikke var forskel på dem og de roller, som hver af dem er bestemt til at skulle spille.

Det næste punkt i undervisningsarbejdet om det kvindelige ideal er at skaffe nærliggende illustrationstilfælde. Dem får man ved at bruge sine øjne eller ved selv at handle, men hvis eksemplerne skal være effektive, må de være direkte anvendelige til elevernes alder. Unge mennesker har brug for modeller, de kan se og høre. Hvis de er heldige, har de eksemplerne i deres hjem og har allerede lært, at kvinden som sådan skal æres og respekteres. Hvis det hjemlige eksempel ikke er så godt, må man påvise nogle fra wardet eller grenen. Enten man nu tager eksemplet det ene eller det andet sted fra, så er modellen voksen, og de unge mennesker har behov for at lære, hvorledes man tilegner sig, hvad man hører og ser efter sin egen situation. Man bør også give dem anledning til at udarbejde dette ideal. Det kan man gøre på det tidspunkt, hvor man har lektier om kvindelighed eller sådanne samfundsdyder som høflighed, anstændighed, takt og tone. Under disse lektier og som en del af dem, bør man „spille rollerne", således at de unge lærer at føre og opføre sig korrekt og med ynde. Efter lektierne bør der være tid nok til en oversigt, der opmuntrer til anvendelse af det lærte i elevernes daglige liv.

Endelig bør man ikke alene lære de unge om de kvindelige idealer gennem forskrift og eksempel, man bør også henlede deres opmærksomhed på den forbindelse, det har med andre betydningsfulde værdier i livet. De bør vide, hvilke skader de forvolder sig selv, hvis de mister idealet.

Hvad vil du jeg skal gøre?

AF AFTON W. HUNT
Medlem af Hjælpeforeningens Generalbestyrelse.

Det virker meget oplivende at høre, at de forskrifter og direktiver, der er blevet givet Hjælpeforeningens søstre i årenes løb, er lige så anvendlige i dag til at forberede os til at møde den moderne tids krav, som de har været gennem hele vor historie. Vi bør være taknemmelige over denne storslåede velsignelse, vi har del i. Den giver os mulighed for at tænde vor åndelige lampe hver dag, vi lever, så vi som en helhed kan være et fyrtårn for dem, der søger efter sandheden. Lad os forme vort liv således, at det kan blive et synligt svar til enhver kvinde, som i sit sind spørger: „Herre, hvad vil du, jeg skal gøre?"

Der står skrevet, at der ved en vis lejlighed var en, som stillede den Herre Jesus Kristus dette spørgsmål: „Hvad vil du, jeg skal gøre?" Det svar, Saul fik, var hverken indviklet eller vanskeligt at forstå. Der blev sagt til ham, at han skulle gå til byen Damaskus, hvor der ville blive vist ham, hvad han skulle gøre. Den store belønning, der blev Saul til del ifølge hans lydighed mod de simple instruktioner i hans nylig fundne tro resulterede i en storslået tjeneste for Gud, for menneskeheden og for ham selv.

Hvad skal vi gøre med vort liv? Vi, som daglig står ansigt til ansigt med kriser, nederlag og skuffelser i kampen mellem synd og og retfærdighed, og hvis familier skal styrkes mod en uvis fremtid. Vi vil også gerne spørge: „Hvad vil du, jeg skal gøre?"

Er dette ikke den egentlige kerne i det spørgsmål, kvinderne i Nauvoo stillede profeten Joseph Smith, da de opsøgte ham angående deres ønske om at yde større tjeneste i Evangeliet? Hans svar til dem var hverken indviklet eller vanskeligt at forstå, men det fremholdt tydeligt vor himmelske Faders plan for Hans døtres tjeneste, udvikling og målbevidste livsførelse. Med inspireret fremsynethed organiserede han søstrene, så deres bestræbelser for at tjene blev forenet med muligheder for mental og åndelig udvikling og anviste veje og midler, hvorved de kunne udruste sig til at møde livets krav på ethvert alderstrin.

Gennem lydighed mod denne store plan har Hjælpeforeningens resultater som en organisation nået førstepladsen blandt verdens organiserede kvinder; den har nået så meget, at de, som er ukendte med Hjælpeforeningen og dens aktive, individuelle medlemmers evner og dygtighed, forbavses, når de hører om den.

Nu forholder det sig vel ikke således, at vi, som er tæt på og optaget i vor himmelske Faders program for os, antager det for et almindeligt privilegium og glemmer at forbinde denne velsignelse med dens inspirerede kilde? Erkender vor venner og naboer gennem os de muligheder, som Hjælpeforeningen byder på?

I hver eneste stav i Kirken er der Sidste Dages Hellige søstre — såvel som folk, der ikke er af vor tro — som endnu ikke er blevet bekendt med Hjælpeforeningens styrkende indflydelse. Bruger vi hver eneste anledning til at demonstrere dens konstruktive kraft i vort eget liv? Man siger, at den eneste bibel, visse mennesker læser, er det eksempel, de ser i andres livsførelse. Som Hjælpeforenings-søstre skal vi regne med, at selv vore små handlinger taler kraftigt til dem, som studerer vort liv.

Fornylig blev jeg gjort opmærksom på et bevis for Hjælpeforeningens mulighed for at hæve standarder og resultater til det punkt, hvor de øver indflydelse på andre gennem eksemplets magt. En kvinde fra Australien henvendte sig til Kirkens Informationskontor om hjælp til at lære noget om den såkaldte Mormonisme. Hun forklarede, at hun ikke vidste noget om Kirken, men hun havde en veninde i Australien, som, sagde hun, sluttede sig til mormonerne, og hun tilhørte også deres kvindeorganisation. Hun fortalte, at i løbet af ganske kort tid var hendes veninde blevet fuldstændig forandret, idet hendes indstilling til livet havde ændret sig, og hun havde næsten helt omvendt sig fra tidligere opførsel og indstilling over for andre mennesker. Det vigtigste var dog, at hun nu så ud til at nyde en glæde, som man sjældent møder i livet. Gæsten forklarede, at selv om hendes plan var at gennemrejse hele U.S.A. havde hun særligt anstrengt sig for at komme til Salt Lake City for at lære sandheden om en sådan organisation.

En god lærestreg

AF GARY E. BAUGH

Det var min første jagttur, og selvom jeg kun var ti år gammel, vil jeg aldrig glemme den. Den omkring tre timer lange køretur om fredagen, fra byen op til bjergene, syntes aldrig at ville få ende. Jeg kan huske den dejlige, indbydende duft, som kom fra salviebuskene på denne klare oktoberdag. Den stærke bjergluft var varm og dejlig på grund af den sene eftermiddagssol, og de dejlige efterårsfarver kunne ses langs hele bjergvejen.

Jeg lå søvnløs hele den nat. I næsten ukontrollabel forventning arbejdede min drengede fantasi og drømme hurtigere end en løbers puls efter et stort løb. Tanken om, hvor spændende det ville blive at vandre med far gennem skovene og overnatte i det fri, var var meget livagtig. Jeg havde drømmebilleder om kæmpestore hjorte med gevirer, som var bredere end mine udstrakte arme, elegant springende over faldne træer og egestammer, komme gennem den tætte fløjlslignende nåleskov. Tusind-og-en-nats eventyr fløj gennem mine tanker i denne korte nat.

Jagten begyndte lørdag morgen omkring klokken 3.30. Himlen var hel mørk, men min kraft og energi var større end de store træer, som vores telt var bundet til. Morgenmaden havde aldrig før smagt så godt, og den varme chokolade havde aldrig før været så tilfredsstillende.

Morgenen gik hurtigt. Jeg var overordentligt stolt over far. For mig var han den bedste far i verden, og også den bedste jæger. Han havde allerede hen på formiddagen skudt to dyr.

Morgenens spændende begivenheder fik den stille eftermiddag til at virke lang og ensformig. Dette, lagt sammen med kun få timers søvn den forrige nat, den anstrengende indsats om morgenen og den varme efterårssol, forøgede min naturlige tilbøjelighed til at lave spilopper.

Jeg var ca. 30 meter nedenunder far, og jeg var meget tyndere og lettere end far. Da vi brød gennem den tætte underskov og frem til en åbning, lød der to tydelige riffelskud ud over dalen, og de gav ekko mellem bjergvæggene i den retning, hvor vi gik. Jeg faldt om, som om jeg var død.

Jeg lyttede ivrigt, da jeg lå der og agerede død. Jeg hørte far råbe mit navn, men jeg rørte ikke en muskel eller kom med en lyd. En cowboy, som spiller på en film, kunne ikke dø mere naturligt. Da far ikke fik noget svar fra mig, smed han sin riffel, og løb så hurtigt han kunne ned ad bjergstien og imod mig.

Ca. ti meter før han var henne hos mig, sprang jeg levende op, og ganske uskyldig drillede og lo jeg ad far, som kun en tankeløs dreng kan. „Ha, ha! Jeg drillede bare. Der narrede jeg dig sandelig, gjorde jeg ikke?"

Udtrykket i fars ansigt var på en gang pine, forskrækkelse og lettelse. Med det samme vidste jeg, at jeg havde gjort noget forkert. Der kunne ikke være nogen tvivl om, at jeg havde gjort ham stor fortræd. Aldrig havde jeg gjort noget så grusomt. En næsten fysisk smerte viste sig i fars ansigt. Han rejste sig foran mig, stille og beroliget, spekulerende på, er jeg sikker på, om han skulle slå mig eller lægge sine arme om mig.

Aldrig har der været en ti års dreng, som var så ked af det, mere angergiven og mere bange end jeg var i det øjeblik. Det øjeblik, vi stod der sammen, kan ikke forklares. Endelig knælede far ned, stille, og lagde sine store arme om mine små skuldre.

Jeg kastede mine arme omkring hans hals og begyndte at græde, mens jeg vedblivende sagde: „Jeg er så ked af det." I dette øjeblik, medens jeg var fyldt med sorg og ydmyghed, besluttede jeg, at min far aldrig mere skulle blive så fyldt med sorg på grund af mig. Det var et godt øjeblik, da jeg så levende lærte den gode lærestreg, som jeg aldrig vil glemme.—„Ær din far og din mor". Jeg besluttede da altid at respektere, elske og adlyde dem, aldrig såre dem ved tankeløshed, grusomhed, ondskab eller dovenskab.

UNGDOMS SIDERNE

I dag, hvor ungdommen bestandig må kæmpe mod tarvelighed, blasfemi, uærbødighed, fri kærlighed og andre slette ting, har en universitetsstuderende pige udfordret sine kammerater til at være anderledes i et skiftende samfund, hvor . . .

Så få tør!

af Lynda Sue Roper

Husk hvem du er og opfør dig i overensstemmelse dermed

Dette var præsident McKays formaning, specielt rettet til Kirkens ungdom, men anvendelig for alle Kirkens medlemmer.

I vort daglige liv omgås vi tit mennesker, som ikke har samme tro som os, og hvis standarder og værdier i livet er hel forskellig fra vores. Selv mange af Kirkens medlemmer efterlever ikke Kirkens lære.

Præsident Hugh B. Brown siger til os: „Bestem nu hvilket selskab du ønsker at være i, når du er alene."

Hvis vi vælger vore venner blandt mennesker, som konstant bruger vulgære udtryk eller blasfemisk tale, så vil vi snart have disse vaner. I Mattæus læser vi: „Thi hvad hjertet er fuld af, løber munden over med." (Matt. 12:34.) Eller med andre ord, hvad mennesker tænker er som regel det, han vil sige. En person har sagt: „Bespottelse kommer af at være tom. Det er dumt at være spottende, for det viser blot, at man ikke kan forklare, hvad man virkelig ønsker at sige. Så de dumme må bruge blasfemisk tale for i det hele taget at blive hørt.

Såkaldte venner

Vi skal alle træffe vigtige beslutninger hver eneste dag i vort liv. Et af de vigtigste valg for os er muligvis hvilke synspunkter og meninger vi bør tage angående de nye og altid skiftende moder og moralske udstrømninger. Her kommer det igen, at udvælgelsen af venner betyder usandsynlig meget. Hvis vi vælger venner, som ønsker at følge dem, der agiterer for fri-kærlighed-for-alle, vil vi snart blive ligesom disse såkaldte „venner".

Mennesket er ligesom en radio. En radio har kanaler, og det samme har vi. Vi har en:

1. Gå-til-nadvermøde kanal.
2. Betal-din-tiende-og-byggefond kanal.
3. Studér-skrifterne kanal.
4. Og den største af alle, hold-dig-selv-moralsk-ren kanal.

Vi udsender til stadighed hvad vi er, og det som vi vil blive.

Nu om stunder diskuterer mange mennesker strømmen af den „nye moral". I mange kirker er der kendte mænd, som taler om den „nye moral". Men ved du hvad? Der er kun én standard angående seksual moral, og Her-

ren sagde således: „Du må ikke bedrive hor." (2. Mosebog 20:14.) Han kunne lige så vel have sagt: „Du må ikke leve i utugt." Han sagde, at de kristne „ikke skulle have samkvem med de utugtige mennesker." (1. Kor. 5:9.) Hvilken slag venner holder vi os?

Ved en konference, afholdt i tabernaklet sidste år for alle universitetsstuderende Sidste Dages Hellige piger fra Salt Lake City og Ogden med omegn, formanede præsident N. Eldon Tanner os til „ikke at fortryde eller være kede af de sjove timer vi havde." Hvis vi vælger venner, som har en høj moralsk standard, så vil vi selv holde vore standarder, og da vil de sjove timer og oplevelser vi har, være timer, som vil være værd at huske.

Ved den samme konference blev vi også fortalt, at en måde at modtage styrke på, var at bede til Herren om vejledning, hver morgen — og så gennem dagen huske på, at vi om aftenen bør rapportere tilbage og leve i overensstemmelse hermed.

Når I ikke mødes — bliver I ikke gift.

Tiden er nu inde for os at afgøre, hvilke værdier der er i livet. Så trænger vi til tro, mod og modstandskraft til at stå fast ved disse ting.

Lad os et øjeblik se på vore rigtige gode venner. Ønsker vi at vælge vor livsledsager mellem disse nære venner?

Den type vi er nær tilknyttet og går ud sammen med, vil være den type, vi gifter os med. Hvis jeg planægger et tempel-ægteskab må jeg færdes blandt mennesker, som også arbejder frem mod dette mål. En som ryger, drikker, bander og som ikke er moralsk ren, vil ikke forandre sig fra dag til dag for at tage til templet og blive gift. Et celestialt ægteskab betyder intet for et sådant menneske. Og hvis det er den type venner, jeg har, så vil mine drømme om tempel-ægteskab forsvinde. Man kan ikke være under konstant dårlig indflydelse uden at det smitter af på én. En eller anden sagde engang meget passende: „Du kan ikke altid forhindre en fugl i at lande på hovedet af dig, men du kan forhindre den i at bygge rede."

Vær respekteret

Ældste Harold B. Lee foreslog, at vi skulle leve vort liv således at Herren gennem os kan svare de bønner, som vore forældre og venner beder for os.

De følgende tanker viser, hvorledes vi som Sidste Dages Hellige bør prøve at være:

Så mange mennesker prøver at blive ligesom alle andre — og så er det i virkeligheden den, som prøver at være ren og god, som så få tør, der tæller.

Vi kan være respekterede, de, som sætter de gode standarder. Vi kan være de personer, som står udenfor gruppen — blandt de få, der tør at være anderledes.

(Forts. fra side 320)

om det ikke altid er let, vil give os belønning i dette liv og i de evige kommende verdener.

Der er blevet sagt: „Det er ikke noget kunststykke at holde sine principper på et højt niveau, men det er sommetider vanskeligt at blive deroppe sammen med dem."

„For os, som har reglen om godt og ondt, som er givet os af Kristus, findes der intet, som vi ikke har nogen standard for . . ." (Leo Tolstoi: Krig og Fred)

Vi bør i vort eget liv være et eksempel på hæderlighed, renhed, retskaffenhed, moral, overholdelse af Visdomsordet og alle åbenbaringerne angående ideel opførsel, og så vil vi blive de rette eksempler som andre kan følge.

Indeholder vort livsmønster de grundlæggende egenskaber, som tillader os at sige med vished til vore slægtninge og venner og dem som vi arbejder for: „Kom, følg mig og gør de ting, som I har set mig gøre?"

Her ligger vor forpligtelse, vort ansvar og vor udfordring.

Må Gud velsigne os, søskende, så vi kan have styrke og mod til under alle forhold at leve et eksemplarisk liv og vandre oprigtigt for Herren, være et godt eksempel for alle mennesker, og især for vore egne børn og øvrige familie, det beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen

Afskedsmøder for missionspræsidentparret

Lørdag den 21. og søndag den 22. juni afholdtes i kirken på Maglegårds Allé i Søborg afskedsfest og afskedsmøde for missionspræsident Don L. Christensen og hans familie.

Festen om lørdagen indledtes med en koncert ved Danmarks Mormonkor, der sang en række sange, udvalgt fra følgende begivenheder: Jul på Maglegårds Allé, grammofonpladeoptagelser, Festinord, konferencer og koncerter samt Rebildfesten 1969. Koncerten havde samlet fuldt hus og viste endnu en gang korets alsidighed og strålende evne til at synge såvel Kirkens sange som andre kendte korværker. Koret var under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm og med søster Inger Rasmussen som akkompagnatør.

Efter en pause var der et rigt varieret underholdningsprogram med optræden af brødre og søstre fra København distrikt og de forskellige grene. Hver enkelt gren fik lejlighed til at vise deres kunnen, med sketches, enkeltpræstationer, modeshow, o.s.v. Som specielle gæster optrådte den internationale duo Miss Ray Harrison og Sam Wooding.

Imellem de forskellige numre blev sunget fællessange, forfattet til lejligheden af forskellige søskende. Vi fik også lejlighed til at se en prøve på de danse, som vore unge folkedansere skulle danse ved Festinord og ved Rebildfesten.

Under festen blev overrakt en afskedsgave, bestående af dansk krystal, og endvidere et eksemplar af H. C. Andersens Eventyr til hvert af missionspræsidentparrets fem børn.

Søndag kl. 16 var der fælles afskedsmøde for hele distriktet. Efter indledende sang, bøn og nadver sang Danmarks Mormonkor, hvorefter 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Benny Lindén, talte om de forløbne tre år, hvor missionspræsident Christensen med sin ildhu og begejstring har taget initiativet til mange nye ideer og fremgangsmåder i arbejdet for Kirkens sag, og har været et strålende eksempel for os alle.

Efter præsident Lindéns tale hørte vi nogle ord fra hver af præsident Christensens fire børn, Jodi, Jed, Lynda og Craig, og efter endnu en sang af Danmarks Mormonkor talte den ældste søn, Steven, som udtrykte sin glæde over at have været i Danmark og allerede glæder sig til at komme tilbage om nogle år som missionær eller måske som missionspræsident!

Søster Marva Cristensen talte derefter om sin store glæde ved at have haft

lejlighed til at virke som missionær i Danmark, og sin store kærlighed til søskende.

Efter en pianosolo ved søster Inger Rasmussen talte til sidst præsident Don L. Christensen, som først fortalte om den forunderlige oplevelse han havde haft lige før han blev kaldet som missionspræsident, og derefter med bevægelse i stemmen om den tid, hvor han har virket som præsident for den danske mission, en tid, som er gået altfor hurtigt, men har betydet en uhyre udvikling for ham, og har fået ham til at elske det danske folk.

Mødet sluttede med sangen „Gud vær med dig, til vi ses igen", som altid bringer tårerne frem ved tanken om, at en afsked står for døren.

Nordjyllands Distrikts afskedsfest for missionspræsident Don L. Christensen og hans familie

Nordjyllands Distrikt havde indbudt missionspræsidentfamilien til afskedsfest i Herning og Aalborg.

Torsdag den 19. juni kl. 1930 samledes søskende fra Silkeborg, Viborg, Skive, Holstebro og Herning i Herning Grens kirkebygning og tog afsked med præsident Don L. Christensen, søster Marva Christensen og deres børn.

Man samledes i kirkesalen, og efter at have åbnet aftenen med sang og bøn tog distriktspræsident Henning K. Frederiksen ordet og takkede missionspræsidenten for det energiske arbejde han har udført for Kirkens fremgang i Danmark. Han fremhævede betydningen af de mange nyskabelser i den danske mission, bl. a. Kirkens udstillingsprogram og „Julelys i Danmark". Han takkede præsidentparret for den personlige kontakt de havde formået at skabe med mange af deres danske søskende, en kontakt som havde været til stor glæde og støtte for den enkelte i arbejdet for Guds sag.

Derefter talte grenspræsidenterne, og en del søskende bar deres vidnesbyrd.

Distriktspræsidenten overrakte på distriktets vegne en porcellænsfigur til missionspræsidentparret som en gave fra hele distriktet. Der var også personlige gaver fra søskende til præsidentparret. Til slut takkede søster Marva Christensen for gaverne og den gode tid de havde haft blandt danske søskende, og præsident Christensen sluttede sig til denne tak og sluttede aftenen med bøn.

Derefter samledes man i G.U.F.-salen til en forfriskning, og her var der lejlighed til for de ca. 60 fremmødte søskende at tage en mere personlig afsked med missionspræsident Don L. Christensen og hans familie.

Fredag den 20. juni kl. 19.30 startede afskedsfesten i Aalborg grens kirkebygning under ledelse af præsident Orla Rode Nielsen og med deltagelse af søskende fra Frederikshavn, Aalborg og Randers.

Efter åbning med sang og bøn præsenterede missionspræsident Don L. Christensen sin familie, og herefter var der lejlighed til at udtrykke sine tanker og takke missionspræsidentparret, og mange søskende benyttede sig deraf. Præsident og søster Christensen talte til sidst, og derefter blev der budt på kage og saftevand.

Derefter samledes man i G.U.F.-salen, hvor der var forberedt et muntert program. Der var bl. a. sang af pigerne fra Skagen, og der sluttedes med „Gufløse Tidende", og alle havde haft en dejlig aften, der sluttede kl. 22.30. Der var ialt 125 til stede.

H & L

Tanker efter endt tempeltur juli 1969

Ja, så mødtes vi atter på banegården, unge, ældre og børn, og søster Kaisers hilsen til os var som sædvanlig: „Har du husket dit pas?" Så hilste vi rundt, glade over igen at mødes, og i toget gik snakken. Mange søskende ser man alt for sjældent, og derfor er det dejligt en gang om året at få chancen for at være sammen. Der blev talt om rejsens formål, mange var jo med for første gang, andre opfriskede ting fra tidligere rejser, og skemaer blev gennemgået. Og efter en lille andagt med sang og bøn gik vi til ro. Sov vi? Det er vist så som så at sove i et tog. Men vi nåede dog til Basel tidlig søndag morgen, hvor en dejlig overraskelse ventede os. Med bus blev vi kørt direkte til templet i Zollikofen, og vi undgik på den måde ad skifte et par gange, hvilket godt kan være lidt besværligt for os ældre søskende.

Vi kom heldigvis så betids til Zollikofen, at vi nåede søndagsskolen, og vi sad så atter i den dejlige, kølige sal, hilste til højre og venstre på de schweiziske søskende vi kender fra de andre år, og alt forløber som hjemme. Nadvermødet havde vi også lejlighed til at overvære, og det var dejligt, en bedre optakt til tempelarbejdet kunne næppe gives.

Undtagelsesvis begyndte tempelarbejdet først tirsdag morgen — vi ventede på de søskende, som kom fra FESTINORD — og i strålende sol mødtes vi så på tempelpladsen, søskende fra hele landet, alle glade og forventningsfulde. Pludselig forstummer al snak, den meget smukke dør åbnes, vi går stille ind med vore anbefalinger i hånden, og der står vores kære tempelpræsident sammen med sine nærmeste medarbejdere og hilser på os alle, og lidt efter sidder vi i den lille kirkesal, mens orgler præluderer. Roen gør sig gældende — verden udenfor forsvinder. Stilheden i kirkesalen, undren over at man igen får lov at opleve dette, broder Lindéns stille stemme: „Søskende, jeg byder jer velkommen i Herrens hus." Den sædvanlige klump i halsen, og et par tårer triller, da Præsident Trauffer tager ordet med søster Kaiser som tolk.

Mandag aften, som skulle have været friaften efter en dejlig udflugt til Jurabjergene ved den franske grænse, blev i stedet brugt i templet, hvor næste dags arbejde blev forberedt. Vi havde 3 sessioner om dagen, og udførte desuden mange dåb og beseglinger.

Og inden man ved et ord af det, er det hele slut. Hvor blev dagene af? Med vemod siges farvel, trykkes i hånden — mon det er sidste gang, hvem ved? Trætte er vi alle, men lykkelige. Og vi kan ikke andet end beundre den faste stabs indsats, de ligger sandelig ikke på den lade side. Allerede mandag skulle de svenske søskende komme, og ugen efter 150 fra Finland. Jo, der gøres en stor indsats i vore templer i dag.

Og i toget hjem tales om alt det, vi har oplevet, om den morsomme aften på campingpladsen, som der trods travlhed og træthed også blev tid til i lighed med

Hvad udførte vi i Templet?

Under vor Tempelrejse I udførte vi følgende ordinanser i dagene 1. til 4. juli 1969:

Dåb for de døde — mandlige		293
	kvindelige	271
	ialt	564
Ordinationer — døde		333
Endowments — levende		21
Endowments — døde — mandlige		333
	kvindelige	439
Beseglinger (hustruer til mænd)		
	levende	9
	døde	134
Beseglinger (børn til forældre)		
	levende	27
	døde	511
	Ialt ordinanser	2371

I rejsen deltog ialt ca. 100 voksne og 60-70 børn, vi gik igennem templet 10 gange, og da vi udførte ialt 793 endowments, vil det sige, at der i gennemsnit var 80 søskende til hver session.

Velsignelser:
København Gren:
4. maj:
Jørn Petersens og Birthe Rasmussen Petersens søn, **Lars Peter Petersen,** velsignet af sin fader.
Jørgen Otto Nielsens og Irma Josefsen Nielsens søn, **Marc Nielsen,** velsignet af sin fader.

andre år. En improviseret søndagsskole blev også afholdt, medens vi kørte, og flere søskende bidrog til den gode oplevelse, det blev. Og hvor er Præstedømmet dog en vidunderlig magt at have blandt os!

Og når man så kommer hjem og i stilhed prøver at konkludere, hvad det hele har betydet, hvad var det største i år — for dig — og for mig, ja, så må hver tale for sig selv.

Og hvad bringer så fremtiden? Er vi blevet bedre af endnu en gang at have været i templet, husker vi de pagter, vi atter har indgået? Eller glemmer vi det hurtigt i hverdagen? Forhåbentlig ikke, det kan komme til at koste dyrt. Husk, GUD lader sig ikke spotte. Lad os ikke glemme, at vi har lovet at ofre al vor tid, vore evner og talenter til opbyggelse af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige her på jorden, den sidste pagt vi indgik i templet.

Irma Petersen

DÅB:
Aarhus:
31. maj:
Marie Nielsine Hansen, døbt af ældste Gunnar Knudsen, håndspålæggelse ved ældste Thomas E. Hughes.
14. juni:
Karin Sørensen, døbt af ældste Lee W. Hansen, håndspålæggelse ved ældste Terry Kenneth Crow.
København Nordre Gren:
26. juni:
Inge Andersen, døbt af ældste Larry Fjeldsted, håndspålæggelse ved ældste Larry Wadman.
Elisa Andersen, døbt af ældste Larry Fjeldsted, håndspålæggelse ved samme.
København Gren:
28. juni:
Knud Larsen, døbt af ældste Lee W. Hansen, håndspålæggelse ved ældste Michael Woodland.
29. juni:
Magne Jensen, døbt af ældste Marvin Poulsen, håndspålæggelse ved broder John Jørgensen.
Horsens:
5. juli:
Anna Grethe Nielsen, døbt af ældste Henry Theurer, håndspålæggelse ved broder Gunnar Georg Nielsen.
Silkeborg:
14. juli:
Gerda Mondrup Hansen, døbt af broder Vagn O. Darre, håndspålæggelse ved broder Rasmus A. L. Jensen.
Esbjerg:
19. juli:
Inger Hansen, døbt af broder Knud Erik Øgard, håndspålæggelse ved samme.

Ordinationer:
Aarhus:
31. maj:
Arne Kristensen ordineret til diakon af broder Jens Lind Jensen.
København Gren:
20. april:
Simon Johansen ordineret til diakon af broder Niels Johansen.
18. maj:
Jens Peter Kristensen ordineret til diakon af broder Ole P. Petersen.
15. juni:
Jan Birk ordineret til præst af broder Jens Kristoffersen.
Aalborg:
22. juni:
Svend E. Østergaard ordineret til lærer af broder Ejner Sørensen.
Rønne:
15. juni:
Karl Rønholt Madsen ordineret til præst af ældste Leonard A. Hale.
22. juni:
Hans-Jørgen Rønholt Madsen ordineret til præst af ældste Leonard A. Hale.
Esbjerg:
22. juni:
Erik Kjærgård ordineret til diakon af broder Steffen V. Poulsen.

Dødsfald:
Aarhus:
Den 11. maj døde søster **Magda Caroline Henriette Carstensen,** 77 år gammel. Æret være søster Carstensens minde!
København Gren:
Den 10. april døde søster **Jensine K. Brink,** knap 76 år gammel. Æret være søster Brinks minde!
Den 6. juli døde søster **Jane Inger Jensen,** kun 37 år gammel. Æret være søster Jensens minde!

Fødselsdage:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Eva Aurora Jensen, Poppelkrogen 25, København Nordre Gren, 70 år den 15. november.
Asbjørn Nielsen, Kærbyvej 132, København Gren, 70 år den 19. november.
Mary Thestesen, Aarhus, 70 år den 27. november.
Laura Marie Hedenvall, København Nordre Gren, 80 år den 27. november.

Bryllupper
Tidligere missionær i den danske mission, **Paul B. Jackson,** viedes den 25. juni i Salt Lake Templet til Jenna Sherrie Mather. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!
Tidligere finsk byggemissionær in Danmark, **Teuvo Hänninen,** nu Jønkøping, Sverige, viedes den 17. juli i Templet i Schweiz til Judith Fuchshofer, Østrig. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!
Odense: Den 14. juni viedes søster **Lilian Olesen** til broder **Lars Hornemann.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hvert udtalt ord vækker genklang.

Goethe (d. 1832)

Hilsen fra vor nye missionspræsident

Hallo, alle I gode medlemmer i Danmark, min faders fødested!

Søster Pehrson og jeg har endnu ikke så meget at fortælle jer.

De kaldte os til Danmark på mission, og vi er lykkelige for at skulle arbejde her.

I vil kunne lide os og vor søn Nils på 17 år, fordi vi har kun en ting for øje: at tjene Herren, at elske missionærerne, at elske de Hellige og i forening med dem opbygge vor Himmelske Faders Rige i dette dejlige lille land.

I vil opdage, at vi er ganske almindelige jordbundne mennesker, akkurat som I selv — som lever, forstår, bekymrer os, arbejder, beder, og sammen med jer vil vi finde flere folk, som vil ønske at opbygge Hans rige.

Vent jer ikke altfor meget, vi er ikke særlig smarte, og vi vil behøvę jeres hjælp. Vi kan kun få held med os, hvis I vil give os jeres kærlighed, tolerance, forståelse, og jeres tro og bønner.

Vi tør ikke svigte, for vi har alle et guddommeligt kald — ja, lige ned til det sidste medlem. Hvis vi tror dette, tror vi nok — så enkelt er det — og når vi styrker hinanden, ser jeg kun blå himmel og den rette kurs.

Præsident og søster Christensen har efterladt nogle store sko, som vi skal fylde ud. Vi er taknemmelige for deres kærlighed og hengivenhed, og når de vender hjem, siger jeg: „Vi er taknemmelige for jeres fuldendte godhed og arbejde."

Gud velsigne dem, og jer og os på vor rejse ad den vidunderlige vej sammen.

Præsident Paul L. Pehrson,
Ruth og Nils Pehrson

For Mormon-pionerernes fortropper var udvandringen til ende. Deres leder, Præsident Brigham Young, og mange af hans fæller var draget mod øst efter deres familier efteråret i forvejen, og var endnu ikke vendt tilbage til dalen. Great Salt Lake City bestod dengang, sent på foråret i 1848, af fire hundrede bjælkehuse og murede huse, som alle lå indenfor i det „Gamle fort", og over fem tusinde acres land under opdyrkning. De sytten hundrede mennesker, som dengang var i dalen, gjorde deres bedste for at „få ørkenen til blomstre som en rose."

Redaktionelt

Men så pludselig kom der, i retning af bjergene, en sort, bevægelig sky af græshopper. Efterhånden som de kastede sig fremad, følte de Hellige kun mørke og fortvivlelse, for insekterne efterlod ikke så meget som en grøn spire af græs, hvor der få øjeblikke i forvejen havde været dejlige kornmarker.

Alle hænder der var til rådighed blev kaldet til markerne. Alle til rådighed stående midler til udslettelse — drukning, afbrænding, slag med køller — blev prøvet, men til ingen nytte. Fødevarerne, der var bragt med over sletterne året i forvejen, var næsten opbrugt. De vidste også, at yderligere tusinder af Hellige var på vej mod den Store Saltsødal. Alt ville være afhængigt af den høst, som nu blev ødelagt, medens den voksede på marken.

Lederne, som et øjeblik hvilede sig på marken, diskuterede problemets alvor. „Fader Smith," sagde hans anden rådgiver, John Young, „det er din pligt at sende ekspresbud til broder Brigham og sige til ham, at han ikke må føre flere folk hertil, for hvis han gør det, vil de alle dø af sult."

John Smith, onkel til Profeten Joseph og præsident for Salt Lake Staven, tænkte sig om et øjeblik og svarede så: „Broder John Young, Herren har ført os hertil, og Han har ikke ført os hertil for at vi skal dø af sult!"

Da alt andet slog fejl, faldt mænd, kvinder og børn ned på deres knæ og oplod deres røst i den bøn, som havde været i deres hjerte fra begyndelsen. Pludselig viste en sky — en hvid sky — sig på himlen. Var det også en ødelæggende sky? De så op — og undrede sig.

Det var måger, og da de landede på markerne, kunne skarpseende mænd og kvinder se, at de slugte, ikke de spæde spirer af korn, men græshopperne. Mågerne fyldte sig, fløj bort, gylpede op, og vendte så tilbage til de udsatte marker efter mere.

Dette var frelsen!

Datoen for dette moderne mirakel er ikke nedskrevet. Nogle historikere siger det var i maj 1848, nogle juni, og andre maj og juni. Men den 9. juni 1848 sendte præsidentskabet for Salt Lake Staven et brev til Præsident Brigham Young og De Tolvs Råd, som var på vej mod vest, hvori de sagde:

„. . . der er blevet sået en mængde forårssæd, og det stod godt indtil for få dage siden. Græshopperne har gjort betydelig skade på både hvede og majs, hvad der har gjort nogle modløse, men der er rigeligt tilbage . . .

Mågerne er kommet i store flokke fra søen og fejer græshopperne bort, efterhånden som de kommer; det ser ud som om Herrens hånd er med os . . ." (*Journal History,* 9. juni 1848)

Mågen er blevet Utahs Statsfugl.

Mågemonumentet, skabt af Mahonri M. Young, barnebarn af Præsident Brigham Young, blev afsløret på Tempelpladsen den 1. oktober 1913. Dens granitsokkel, som vejer 20 tons, er omgivet af en miniature-grav, der får vand fra en fontæne. Herfra rejser sig en rund søjle, 5 meter høj, kronet af en granitkugle, hvorpå der hviler to måger af bronce, som har en vægt af næsten 200 kg og et vingefang på 2½ meter.

På tre sider af monumentets sokkel fortælles historien om mågerne og græshopperne med enkle ord hugget ind i granitten. Den østlige side af soklen fortæller om pionerernes ankomst. Den sydlige side fortæller om græshoppernes invasion; B. H. Roberts beskrev det på denne måde: „Nybyggerens kamp mod den indtrængende sværm er endt — han har opbrugt al sin snilde og al sin styrke under kampen. Han er slået — I kan se det på den håbløse måde hans skikkelse synker mod jorden på, hans bøjede hoved og ligegyldige, hængende hænder, hvorfra spaden er faldet ned.

Fortvivlelse griber ham og bitter latter. Med kvinden i denne scene er det anderledes. Hun holder et barn ved hånden — gennem barnet føler hun kaldet til fremtiden slå — en generation af mænd og kvinder, som skal leve i fremtiden . . ." (*Comprehensive History of the Church,* Vol. 3, p. 354.)

Den tredie side fortæller om pionerernes første høst. På den fjerde står:

MÅGEMONUMENTET
REJST I TAKNEMMELIG ERINDRING OM GUDS
BARMHJERTIGHED MOD MORMONPIONERERNE

Sådan er vor arv om mågerne og græshopperne. Må den altid brænde klart i de Sidste Dages Helliges sjæle.

Erfaringer vi nægter at tage ved lære af

af RICHARD L. EVANS

Livet er så godt — hvis vi lever det godt! Sommetider er det også svært. Ingen har nogensinde lovet os, at det ikke skulle være det. Vor fælles Fader sagde det aldrig. Men som en kærlig fader for os alle har Han givet os råd og vejledning, og har "advaret og formanet" os efter Hans egne ord. På en måde sagde Han til os: "Lav ikke uorden i dit liv med ting, som du ved ødelægger sjælen, bringer lidelser til ånden, ødelægger helbredet og freden, forvirrer og uroliggør samvittigheden og er skyld i et menneskeligt kompleks. Nogle ting er godt for mennesket. Andre ting er ikke godt for mennesket. Dette er en sand moral, fysisk og åndeligt. Og stadig, selv med alle årenes erfaringer, og alle de råd, som Gud har givet os, fortsætter vi med at gøre mange af de samme fejl igen — på en måde er det som om vi løber panden mod en mur. Det er et spørgsmål om at lytte til et råd, lære budene og at efterleve dem. "... det tidspunkt," skrev Lida Churchill, "hvor man står ansigt til ansigt med sandheden er uvurderligt, for det er en sandhed, og en meget stor sandhed, at ingen er fri på den måde, som det ubetænksomme sind forstår frihed." Det er rigtigt, at vi er fri til at vælge, men vi er ikke fri for de konsekvenser, som følger efter valget. Vi er stadig underkastet loven. "At blive narret af en af vore fjender, eller svigtet af vore venner er uudholdeligt", sagde en fransk filosof, "men at svigte sig selv er endnu værre ..."

Skaberen ved, hvad der bringer lykke og lidelse til mennesket, og vi må ikke narre os selv ved at tro, at vi kan behandle andre samt os selv dårligt uden at betale en pris for det. "Der er en lov ..." — en sundhedslov, en lov om lykke, en lov om fremgang og fred — "ifølge hvilken alle velsignelser er er blevet prøvet igen og igen gennem årene, uden at betale en vis pris for hver erfaring, vi nægter at tage ved lære af. O